Puolustusvoimat
varusmiessoittokunta.fi

JYTI NÄ

2021

Alkusoitto

5 - Pääkirjoitus
6 - Sotilasmusiikki seuraa läpi upseerin uran
7 - Parolan Henkka

255

10 - Mitä intistä jäi käteen
14 - Veteraanin iltahuuto
16 - Poteroita & polkupyöriä

FEELS LIKE SUMMER

14 - Ensimmäisen livekeikan suuri ilo
22 - Kutistunut kuvio
24 - Good evening Europe!

AUK

31 - ”Aamuja Bamselle!”
33 - Oli synkkä ja myrskyinen yö.
34 - Vihdoin ja viimein

MIST SÄ TUUT

39 - Vuosikirja
47 - Kokoonpanot
54 - Vappu
55 - Lintukorneri
56 - Lollingers
58 - Ette ehkä usko, mutta...
59 - Insidejutut

Finale

61 - Place like no other

Alku-soitto

Hei! Mahtavaa, että olet saanut käsiisi Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan jokavuotisen Jytinä-julkaisun. Tässä lehdessä sukellamme vuoden 2021 Varusmiessoittokunnan tekemisiin, oli aiheena sitten yksikön vappujuhlat tai Tampere-talon säihkyvä lava.

Jutuissamme palataan takaisin alokasjakson pakkasiin, käydään kiertämässä Esplanadia kesän kuumissa helteissä ja tetsataan armottomasti AUK:in metsissä. Ehkä jopa hieman eksytään sinne.

Kuten Tammisen Niko viime vuoden Jytinässä totesi: *Kun kaikki otetaan pois, jäljelle jäävät vain ihmiset.* Tämä lause sopii tähänkin vuoteen varsin hyvin. Ihmiset ovat se mikä pysyy, ystävyys on se mikä pysyy. Konsertit ja tapahtumat ovat loppujen lopuksi varsin lyhyitä tunteidentäyteisiä puristuksia. Vaikka niitä onkin mukava muistella reservissä, paljon paremmin mieleeni ovat silti jääneet ne arkiset asiat, pienet arjen hetket varusmiestovereiden kanssa, mitä sain kokea.

On harjoiteltu kuviomarssia kaatosateessa ja juotu kahvia karanteenissa. Pelattu lautapelejä keikkabussissa ja laskettu aamuja lainehtivassa puolijoukkueteltassa. Vaikka kaikki eivät olleetkaan välttämättä kauhean hohdokkaita hetkiä, koimme nämä asiat yhdessä, ja siitä se hohto tulikin.

Nyt kun viimeisellä junamatkallani kasarmille muistelen vuotta, on siihen kyllä mahtunut paljon. Paljon tekemistä, paljon tekemisen perumista, mikä on kaikille viime aikoina ollut varmasti tutumpaa. Ennen muuta paljon ihmisiä, hyviä uusia ystäviä ja kokemuksia. Nyt emme keskity siihen mitä menetimme, vaan siihen mitä saimme. Etenkin siihen mitä saimme yhdessä, koska ”oha meillä mukavaa”*! ■

Joona Tentke, Päätoimittaja

Kuva: Noora Niittymäki

Sotilas-musiikki seuraa läpi upseerin uran

Panssariprikaatin tuoreen komentajan eversti Rainer Kuosmasen muistelmia sotilasmusiikista urallaan.

Ensimmäisen kosketukseni sotilasmusiikkiin sain nuorena koululaisena Joensuussa, kun Karjalan jääkäripataljoonaan kuulunut Karjalan sotilassoittokunta konsertoi säännöllisesti koulumme tilaisuuksissa; Muistoja Pohjolasta, Jääkärimarssi ja Karjalan jääkäreiden marssi iskostuivat jo tuolloin muistiini pysyvästi. Noiden kokemusten jälkeen sotilasmusiikki on aina saanut jalkani reagoimaan musiikin tahtiin. Valmistuttuani upseeriksi olen saanut kuunnella kaikkien sotilassoittokuntiemme soittoa palvellessani useassa joukko-osastossa sekä esikunnassa, kaikkiaan neljällä vuosikymmenellä.

Edellisessä tehtävässäni Kaartin jääkärirykmentin apulaiskomentajana minulla oli läheinen suhde Kaartin soittokuntaan, joka on osaamisellaan vienyt suomalaisen sotilassoiton tasolle, jonka myös Tasavallan presidentti on tunnustanut myöntämällä tälle Tasavallan presidentin edustusorkesterin tittelin. Kun soittokunta soittaa valtiovierailulla tai vastaavissa tilaisuuksissa kyseisen maan kansallishymnin, niin kiitokset ja kehut ovat poikkeuksetta soittokunnalle vuolaat. Soittokunta edustaa osaamisellaan kansallista kärkeä ja sotilassoittogenressä on kovasti tavoiteltua päästä soittamaan juuri Kaartin soittokuntaan.

Nykyisessä tehtävässäni olen kosketuksissa Puolustusvoimien varusmiessoittokuntaan, jonka osaamisesta olen saanut esimakua komentajan vaihtotilaisuudessa, valapäivänä sekä loppukesällä pidetystä konserttikiertueesta. Soittajien osaaminen sekä valoisa asenne tekivät minuun suuren vaikutuksen. Kun soittajamme harjoittelivat valaa varten ja marssien soittivat esikuntamme editse, otin pienen pätkän videolle ja julkaisin sen sosiaalisessa mediassa - positiivinen huomio oli taattu.

Varusmiessoittokunta on erinomainen kasvualusta kansallisestikin ajateltuna. Nuoret soittajalahjakkuudet voivat jatkaa musiikin parissa läpi varusmiespalveluksensa ja laajentaa musiikkiosaamistaan ”hieman” erilaisen musiikin sekä kokoonpanojen kautta. Ja samalla tuetaan maanpuolustustahdon kehittämistä konsertoimalla laajoille yleisöille läpi koko maan.

Nyt mennään upseerin uralla Parolan marssin tahtiin ja sen oma soittokunta soittaa taidolla ja isolla tunteella. ■

Panssariprikaatin komentaja
eversti Rainer Kuosmanen

Perälän Henry eli

Parolan Henkka

eli kapteeni Henry Perälä

Kuva: Tuomas Puranen

Henry Perälä,
Bändien kouluttaja, marssikapellimestari

Soittimet:
Huilu, bassorumpu, kitara, basso, koskettimet, laulu

Perhe:
Vaimo, kaksi lasta, kaksi kissaa

Harrastukset:
Kalastus, gravel-pyöräily, paini ja liikunta yleisesti

Firmalla töissä:
1990 lähtien

Teksti: Juho Wainio, Reino Sihvonen

Juuret musiikissa

Kapteeni Henry Perälä on Puolustusvoimien varusmiessoittokunnassa mittavan uran tehnyt mies. Perälän musiikilliset juuret ulottuvat pitkälle nuoruuteen, mutta ura armeijan harmaissa ei ole aina ollut itsestäänselvyys. Perälän isoisä oli soittajana Sallan pelimanneissa, ja pojanpoika saikin jo neljävuotiaana haitarin, jolla tapaili ensimmäisiä kappaleita. Nuoruudessaan Ruotsissa Perälä soitti erilaisissa rock- ja punkbändeissä.

Lopulta isä kehotti tätä hakemaan sotilasmusiikkikouluun, vaikkei Perälä uskonutkaan pääsevänsä kouluun sisään. Hän päätti kuitenkin isänsä mieliksi hakea soitto-oppilaaksi, ja hänen yllätyksekseen hänet hyväksyttiin sisään. Myöhemmin hän tapasi koulussa tulevan kollegansa ja ystävänsä Tommi Suutarisen, jonka kaikki varusmiessoittokuntalaiset tuntevat lempeänä yliluutnanttina.

Ura firman leivissä

Perälä aloitti työharjoittelun Kaartin soittokunnassa vuonna 1989, joka tunnettiin silloin Helsingin varuskuntasoittokuntana. Työharjoittelun jälkeen Perälä suoritti varusmiespalveluksensa ja toimi sen jälkeen puoli vuotta kersanttina. Hän jatkoi sotilaskoulutustaan Lappeenrannassa kahden vuoden ajan, minkä aikana hän oli myös virassa Kaartin soittokunnassa. Kaartissa hän toimi yhteensä 12 vuotta monipuolisissa soittotehtävissä.

Vuonna 2003 Perälä siirtyi apulaiskapellimestariksi Varusmiessoittokuntaan. Hän aloitti pääasiassa liikkeessä tapahtuvan musiikin kouluttajana, minkä lisäksi hän toimi rumpuryhmän kouluttajana, olihan hän Suomen tasolla ollut edelläkävijä bassorumputekniikoissa. Nykyisessä työtehtävässään bändien kouluttajana hän aloitti vasta Varusmiessoittokunnan muutettua Parolannummelle vuonna 2014.

Mietteitä 1/21-saapumiserästä

Jo alusta asti Perälä piti saapumiseräämme pätevänä ja uskalsi asettaa suuria odotuksia: ”Kyllä sen huomasi jo hyvin aikaisessa vaiheessa, että on loistavia persoonia ja muusikoita talossa. Tahtotila työnteolle oli kova niin varusmiehillä kuin henkilökunnallakin.” Vaikka vuoden 2021 soittokuntalaisilta on vedetty matto jalkojen alta useaan otteeseen keikkojen peruuntuessa, Perälä on ollut tyytyväinen tämän vuoden keikkoihin ja projekteihin. ”Kun keikkoja on vähemmän, me panostetaan laatuun entistä tarkemmin”.

Kuluneelta vuodelta suosikkiprojekteja pohtiessa Perälä nostaa esille ProG-konsertin ja Tulikaste Liven. Hän kuitenkin painottaa, että varsinaisia

suosikkiprojekteja tai -kokoonpanoja hänellä ei ole: ”Hyvistä projekteista tulee hyviä muistoja ja huonoista projekteista huonoja muistoja. Mikä tahansa musiikin sisällä laadukas tekeminen on hieno juttu”.

Perälä on vuoden aikana tehnyt tiiviisti töitä sekä bändien että konserttisoittokunnan kanssa, ja hän onkin erittäin pidetty varusmiesten keskuudessa. Perälä kokee työnsä eräänlaisena nuorisotyönä ja on otettu siitä, että saapumiserämme pitää hänestä suuresti. Hän myös painottaa sitä, kuinka valtavasti hän saa takaisin nuorilta; ajan hermoilla olevalla kapteenilla on varusmiesten ansiosta ”enemmänkin musiikkia päässä kun vain *Elämää juoksuhaudoissa*”.

Tulevaisuuden näkymät

Perälän hamassa tulevaisuudessa siintävä eläköitymi-nen on saanut hänet miettimään erilaisia vaihtoehtoja soittokunnan jälkeisen elämän suhteen. Todennäköisesti Perälä tulee toimimaan tulevaisuudessakin musiikin parissa, vaikkei olekaan varma siitä, mitä haluaa tehdä, ”kun kasvaa isoksi”.

Kyselyitä on tullut vuosien varrella ”sinne ja tänne”, mutta Perälällä ei ole lukkoonlyötyä määränpäätä. ”Yksi vaihtoehtohan on, että pistän viininpunaiset liivit päälle ja menen Viking Linelle päiväkahvitansseja soittamaan. Sehän olisi sopivaa hommaa!”

Q&A

Q: Mistä vakava peukku -ilmiö on lähtöisin?

A: ”No, se on lähtenyt yli kymmenen vuotta sitten. Henkilökunnan kanssa ruvettiin vitsinä laittamaan sosiaaliseen mediaan peukkukuvia vakavalla naamalla, ja sitten se vaan lähti leviämään ulkomaiden tuttuja myöten. Emmä tiedä, onko se semmonen meemi?”

Q: Parhaat muistot sotilasuralta?

A: ”Niitä on vaikka kuinka paljon... Hirveen vaikee poimia, pitäisi melkein tehdä joku elämänkerta. On ollut kaikennäköisiä seikkailuja, esimerkiksi mieleenpainuva matka Kaartin soittokunnan kanssa Libanoniin viihdyttämään kriisinhallintajoukkoja, minkä aikana tapahtui yhtä sun toista. Vuosikymmenten saatossa on tullut myös paljon tuttavuuksia maailmalta.”

Q: Jos olisitte Varusmiessoittokunnan päällikkö, millaisen kiertueen järjestäisitte ja missä?

A: ”No, vaikea näin äkkiseltään sanoa, mutta todennäköisesti olisi pakko ottaa sieltä oman lempimusiikin parista. Mullehan musiikin kultakaudet ovat olleet 70- ja 80-luvut. Ihan sama mikä genre, tuolloin musiikki oli hedelmällisimmillään aina syntikkapopista sinne hevimetalliin. Tietysti mä haluaisin koko yksikön mukaan siihen touhuun. Niin kuin koulutuksissa olen koko vuoden painottanut, puolet show’sta on musiikkia ja puolet visuaalista – saatettaisiin tehdä jotain, mitä Suomessa ei ole aiemmin nähty. Eihän sellaisella projektilla voi mennä muualle kuin Hartwall-areenalle. ■

Varusmiessoittokunnan saapumiserä 1/21 haluaa kiittää kapteeni Perälää sydämensä pohjasta kaikista niistä mahtavista hetkistä, joita olemme yhdessä kokeneet!

第四章

Mitä intistä jäi käteen

Teksti: Aatu Hokkanen
Kuvat: Joona Tentke, Adel Mekhane

Neljäs tammikuuta 2021 olin matkalla kohti tuntematonta. Lähdin leppoisasti kohti varusmiespalvelusta, istuin junassa ja fiilistelin seikkailumielessä alkanutta matkaa. Olin henkisesti valmistautunut poistumaan omasta kuplastani ja totuttautumaan uuteen ympäristöön. En aluksi ehkä edes ymmärtänyt, mihin olin lähtenyt. Homma realisoitui sinä hetkenä, kun ensimmäisenä päivänä saimme rynnäkkökiväärit käsiimme ennen kaikkea muuta. Siitä tuli pidettyä huolta hujauksessa vierähtäneet yhdeksän kuukautta.

Tuntemattomaan sai ensimmäisellä viikolla tottua. Päivät olivat ylemmän tahon sanelemia, tehtiin miten käskettiin. Yksinkertaiset asiat, kuten vaikkapa ruokailuun meneminen tapahtui systemaattisesti ja sotilaallisesti, joukkueittain muodossa marssien. Jotenkin kaiken hämmennyksen keskellä auttoivat vielä vieraat tupatoverit, joiden tiedostin olevan yhtä pihalla kaikesta kuin itsekin olin. Alkuun oli stressaavaa, kun ei tiennyt mitä tulee huomenna tekemään ja minkä ojan pohjasta löytää itsensä möyrimästä. Ensimmäisen viikon jälkeen saatiin kuitenkin nähdä viikko-ohjelmat, eli käytännössä

lukujärjestykset seuraaville viikoille. Minusta ja tupalaisistani muodostuikin äkkiä viikko-ohjelmagoblineita, kun tuijotimme ja yritimme pähkäillä kryptistä ammattisanaston jargonia.

Vaikka aluksi uudet toimintamallit, kuten minuuteilla jäpittäminen ja siisteysstandardit tulivat kulttuurishokkina, omaksuin tavat kuitenkin nopeasti. Yllätyin siitä, kuinka järkeviä selityksiä jokaiselle toimintatavalle löytyi, eikä asennossa seisty vaan, koska käskettiin. Isona osana tätä pehmeää laskeutumista olivat alikersanttimme, jotka olivat palvelleet jo puoli vuotta ennen saapumistamme. He jakoivat alkutaipaleella käytännön oppeja ja taktisia vinkkejä maineikkaista intin varusteista sekä aseenkäsittelystä. Luonnollisesti alikersantit olivat korkea-arvoisempia kuin me, joten välillämme oli auktoriteettikuilu. Siitä huolimatta iltaisin vapaa-ajalla läpyskää heitettiin puolin ja toisin, josta osoittautui, että nämä kokeneemmatkin taistelijat olivat vain ihmisiä.

”Kaiken hämmennyksen keskellä auttoivat vielä vieraat tupatoverit.”

Alokaskausi vierähti taistelukoulutuksen parissa, iloinen ryhmämme oppi yhdessä sotilaan perustaitoja, kuten suojaamista, selviytymistä sekä suojautumista. Koulutus oli hyvin käytännönläheistä, joka sinänsä oli raikas tuulahdus päästä lukion penkistä tositoimiin kentälle. En ehkä voi sanoa, että olisin täysin rinnoin nauttinut jokaisesta kaivetusta telamiinasta, jokaisesta minuutista lähivartiovuoroa ampumaleirillä, tai jokaisesta syöksyen eteenpäin edetystä matkasta, mutta sitäkin enemmän nämä hetket omien mukavuustottumusten ulkopuolella hajoilemassa antoivat näkökulmaa siihen, miten hulppeaa tämä tavallinen elämä onkaan.

Intin ravitsemusstandardit ylittivät alokaskaudella odotukseni, kuten varmasti monen muunkin. Puolustusvoimien koronatoimista johtuen ruokailua jaoteltiin varuskuntaravintolan ja maastoruokailujen välillä. Varuskuntaravintolassa, eli mukessa, linjasto liiti ja teräsmukit kilisivät. Mukeviikolla ruokailut olivat ehdottomasti päivän parasta antia. Jopa kasvisruoka maistui ja piti allekirjoittaneen joka päivä täydessä terässä, eikä pelottelusta huolimatta tarvinnut kukkakaalipirtelöä kertaakaan nauttia. Ensimmäisillä maastoviikoilla sen sijaan tuli porukalla pähkäiltyä, että mitenkä ihmeessä saa kahteen käteen mahtumaan lämmintä ruokaa, mehua, leipää, aterimet ja jälkiruoan. Hyvin nopeasti lukuisten monnivirheiden jälkeen pakista tuli tuttu taisteluväline, joka oli ampumakunnossa jo ennen ruoan saapumista.

Nyt kotiutuneena ymmärtää sen, kuinka helppoa inttielämä loppupeleissä oli. Ei tarvinnut stressata toimeentulosta, kun armeijassa pidettiin kaikista perustarpeista huolta, jolloin itse pystyi keskittymään täydellä teholla kehittävään toimintaan. Kasarmi oli ikään kuin oma yhteiskunta, jossa tiukan kurin ja järjestyksen kautta maksimoitiin koulutuksen tehokkuus. Siinä järjestelmässä oli helppoa toimia mukana ja olla yhteistyökykyinen. Vasta siinä kohdassa, kun alkoi ääneen kyseenalaistamaan tiettyjä toimintamalleja, saattoi kohdata vaikeuksia. Toisaalta vaikka koulutus olikin niin tehokasta ja järjestelmällistä, on siviilielämässäkin puolensa. Jossain kohdassa palvelusta alkaa kaipaamaan yksilöllisyyttä ja kulttuuria, joka tässä ympäristössä tukahtuu maastopuvun alle. Ehkä siinä paljastuukin paremmin palvelustovereiden todellinen luonne, kun sitä ei vaatteiden avulla voi ilmaista.

Vaikka toisinaan arki kasarmilla oli täynnä byrokratian sanelemia askareita ja tuntui itseään toistavalta, sillä oli päämäärä. Alokaskauden jälkeen siirryttyämme soittotoimintakauteen hommat alkoivat luistaa eteenpäin, kun jokainen pääsi oman sorvinsa ääreen kukin omalla instrumentillaan, oli se sitten soitin tai jokin muu härpäke. Monelle soittotoimintakausi tarjosi myös täysin uutta sisältöä, kuten kivääritaitoa ja kuviomarssia. Itse kivääritaitoryhmässä toimineena häkellyin siitä, kuinka nopeaa kehitystä ryhmässä tapahtui. Kukaan meistä ei ollut aiemmin koskenut kromikiväärii, ja puolen vuoden jälkeen olimmekin jo Esplanadilla pyörittelemässä pyssyjä kuin konkarit. Tällaista ei tosiaan voi kokea missään muualla kuin Varusmiessoittokunnassa.

”Kukaan meistä ei ollut aiemmin koskenut kromikiväärii, ja puolen vuoden jälkeen olimmekin jo Esplanadilla pyörittelemässä pyssyjä kuin konkarit.”

Yhdeksän kuukautta Varusmiessoittokunnassa tarjosi unohtumattomia hetkiä aina poteron pohjalta Senaatintorille kuviomarssimeininkeihin. Suurin opetus, mitä Varusmiessoittokunnasta irtosi oli nähdä se, mitä kaikkea voi älyttömän kovalla työmoraalilla ja joukkuehengellä saada aikaan. Työympäristö kasarmilla pitkälti maksimoi sen, että pystyi käyttämään lähes kaikki omat resurssit juuri siihen omaan projektiin, eikä tarvinnut huolehtia niinkään siviilielämän asioista tai edes perustarpeiden täyttymisestä, kun muonituskeskukseen pystyi aina luottamaan. Toki silloin tällöin tuli soiteltua kotiin ja kavereille sekä mietittyä suunnitelmia seuraaville lomille. Se motivoi hurjasti, kun sai tietää seuraavista lomista, ja tiesi, että kaiken työn jälkeen odottaa palkinto. Jossain kohdassa tämä rytmi muuttui siihen, että osasi nauttia työntäyteisestä arjesta, eikä tehnyt edes mieli laskea päiviä seuraaviin lomiin.

Ennen inttiä ja sen aikana olen kyseenalaistanut pakollista varusmiespalvelusta ja maanpuolustuksen tarpeellisuutta. Nykyinen järjestelmä sotii tasa-arvokäsitystä vastaan siinä, missä varusmiespalvelus velvoittaa ainoastaan miehiä, ja miten sukupuolittuneita rakenteet ovat. Tämä sekä monet muutkin toimintamallit armeijassa tuntuvat jäänteiltä menneiltä ajoilta, ja nämä rakenteet korostavat sitä, että Puolustusvoimissa perinteitä pidetään itseisarvona, eikä hyväksi todettua lähdetä noin vain muuttamaan. Kuitenkin nyt kotiutuneena ymmärrän paremmin, miksi tästä ainutlaatuisesta järjestelmässä pidetään kiinni, ja miksi maanpuolustustahtoa vaalitaan Suomessa. En sanoisi, että intissä tehdään pojista miehiä, mutta se altistaa monet täysin uuteen ympäristöön ja rikastuttaa kasvavien nuorten ajatusmaailmaa. On tärkeää kokemusta, että nuoret laitetaan epämukavuusalueelle kokeilemaan omia rajojaan. Niin kuin intissäkin tuli monesti sanottua, metsäleirin jälkeen oppii arvostamaan huomaamattomia asioita arjessa, kuten lämmitystä ja peseytymismahdollisuuksia.

Varusmiespalvelus soittokunnassa opetti monin eri tavoin ja tarjosi arvokkaita kokemuksia. Kun jälkeenpäin kelaa taaksepäin meikäläisen palvelustaipaletta, on siihen mahtunut varmaankin yhtä paljon positiivisia kuin negatiivisiakin tuntemuksia, joita nyt reserviläisenä pääsee kertomaan eteenpäin. Kaiken kaikkiaan, näin tapahtumarikkaan yhdeksän kuukauden jälkeen toivoisi kokevansa jotain samanlaista vielä uudelleen. Varusmiespalveluksen voi kuitenkin suorittaa vain kerran elämässä, ja soittokunnassa siitä sai kaiken irti.

Harmittaa kun intti on ohi, mut ei harmita onneks. Ei siitä sen enempää, näihin kuviin ja tunnelmiin, täältä tähän. ■

Veteraanin iltahuuto

Teksti: Markus Veko, Adel Mekhane
Kuvat: Joona Tentke, Markus Veko

Odotetun erikoiskoulutuskauden päästyä vauhtiin saimme maaliskuun lopulla Pääesikunnalta jännittävän tehtävän: meitä pyydettiin tekemään nykypäivään tuotu versio Veteraanin iltahuudosta omalla sovituksellamme musiikkivideoineen. Tehtävä sai meidät innostumaan ja pian oltiinkin jo hihat käärittynä sorvin ääressä.

Ylil. Sojakan kirjoitettua sovituksensa teoksesta, saimme me varusmiehet lähteä oman osuutemme kimppuun. Viestintätiimissä pöydällä oli tietysti musiikkivideon tuottaminen. Käsikirjoitusta hahmoteltiin piirtämällä Storyboard-ohjelmassa tikku-ukkoja samalla kun bändiluokissa työstettiin äänipuolta minttiseen kuntoon. Miljöiden valinnassa teimme tiivistä yhteistyötä henkilökunnan kanssa, jotka varovaisen ehdotuksen jälkeen saivat järjestettyä meille kuvausluvan esimerkiksi Tuomiokirkon portaille, Helsingin mahtipontisimmalle paikalle. Kaikki valitsemamme kohteet osoittautuivatkin lopulta oikein hyviksi valinnoiksi.

Kun kappaleesta oli saatu kuvauksiin riittävä ääniraita nauhalle, oli kuvausten vuoro. Ensimmäisenä päivänä suuntasimme Aulangon kansallismaisemiin. Päivän

sääennustetta oltiin jännitetty jo viikko, kun kartalle piirtyneet pilvifiguurit ja tuulivaroitukset eivät olleet muuttuneet miksikään. Näköalapaikalla kuvatut kohtaukset saatiin kuitenkin nauhalle ilman suurempia ongelmia, vaikka kylmä puhuri nipistelikin punaisia sormia ja korvanlehtiä. Lopulta pilvinen sää toikin videolle oman kivan tunnelmansa.

Ensimmäisen kuvauspäivän onnistumiset pohjalla oli mukava suunnata Helsinkiin. Koska aikaslottimme isolla kirkolla oli melko lyhyt, ajelimme viestintätiimin kanssa paikan päälle jo aamulla valmistelemaan kuvauksia. Puolelta päivin muiden saavuttua pääsimme aloittamaan kuvaukset portaiden ylätasanteella. Oman lisämausteensa maamme tunnistettavimmalla paikalla kuvaamiseen toi Senaatintorin ohi kulkenut suuri joukko koronarajoituksia vastustaneita mielenosoittajia, joista useat tulivatkin utelemaan paikallaolomme perimmäistä tarkoitusta. Haasteita toivat myös ohimenneet räntäkuurot ja puuskainen tuuli, joka ainakin yhden koppalakin tempaisikin hetkeksi mukaansa. Moninaisista kommelluksista huolimatta uljaassa miljöössä saimme nauhalle paljon hyvää kuvaa, jolla leikkauspöydällä tehostettiin kappaleen modulaatiota.

Seuraavana aamuna kello oli neljä aamuyöllä, kun apupäivystäjä tuli herättämään. Muut tuvassa vielä käänsivät kylkeä, kun oli jo aika vetää lämmintä päälle ja suunnata kohti uutta kuvauspäivää. Päivystäjä oli keittänyt meille terävät aamusumpit valmiiksi. Kahvi huiviin ja vermeet hiljaisesti kasaan puoli viideksi toivoen, ettei mitään oltu unohdettu. ”Kello on: ei ole, ja nyt lähdemme liikkeelle”, naurahti kersantti Jokilampi ja kurvasi pakun pihasta liikkeelle kohti Hätilän harjoitusaluetta. Hauska ja hieman unenpöpperöinen tilanne on piirtynyt tarkkaan mieleeni, se taisi olla päivystysvuoroja lukuunottamatta palvelukseni aikaisin herätys.

”Kello on: ei ole, ja nyt lähdemme liikkeelle.”

Kirpsakassa pakkasaamussa Kekkurin kentällä taistelimme kelloa ja aamunsarastusta vastaan. Halot koukattiin matkalta kyytiin, teltta saatiin pystytettyä ja nuotio kyhättyä varsin sotilaalliseen tahtiin, joten kuvaukset pääsivät ajoissa käyntiin. Kuvaussessio aurinkoisen päivän hiljalleen valjetessa on kenties projektista itselleni parhaiten mieleenjäänyt hetki ja tunnelma nuotion äärellä oli todella lämmin ja rauhaisa. Päivä jatkui aamupuuron jälkeen Hämeen linnalla, jossa kuvasimme solisteja. Kevätaurinko toi koko

ryhmälle paljon energiaa ja nauru oli klippien nauhoitusten välillä herkässä.

Videon jälkikäsittely hoidettiin lähes kokonaisuudessaan lomajaksolla kotoa käsin. Tiimimme kanssa videosta saatiin lopulta näyttävä ja koskettava, ja sen katsominen nostatti kylmiä väreitä kerta toisensa jälkeen.

”Kevätaurinko toi koko ryhmälle paljon energiaa ja nauru oli klippien nauhoitusten välillä herkässä.”

Musiikkivideon julkaisu veteraanipäivänä oli yksikössä odotettu hetki, johon jokaisen kova ja suunnitelmallinen työ lopulta kulminoitui. Yleisön vastaanotto olikin erittäin lämmin: kymmenet tuhannet näyttökerrat tuhansine jakoineen eri some-alustoilla olivat enemmän kuin olisin koskaan uskonut. Jokainen kehu ja positiivinen kommentti kosketti ja tuntui todella hyvältä. Palkitsevinta itselleni oli kuitenkin se fiilis, joka koko porukallemme projektista jäi. Iltahuuto-video oli e-kauden ensimmäinen yhteinen isompi työmme, josta kaikki olivat hyvin ylpeitä. ■

Käy tsekkaamassa video YouTube-kanavaltamme skannaamalla QR-koodi!

Poteroita & polkupyöriä

Teksti: Lotta Hirvilammi
Kuvat: Adel Mekhane, Markus Veko

Jääkäriharjoitus - tämä urheiksi sotilaiksi soittajat viikoksi muuttanut koetus. Kun jo mukavuuteen tottuneille e-kauden päiväunitaistelijoille isketään tetsari niskaan ja kalustolista kouraan, saa reipaskin smuskettitaistelija vähän ravistelua.

Tutun heinäkuun ajankohdan sijaan jääkäriharjoituksen taistoihin ryhdyttiin jo toukokuussa keikkojen tultua perutuksi. Tapahtumat menivät alta eikä tekemistä ole - lähdetään siis metsään! Joku oli ehkä henkisesti valmistautunut palaamaan telttaöiden pariin vasta myöhemmin kesällä, mutta useimmalle ensimmäinen ajatus oli, että ainakin se on sitten ohi nopeammin. Vaikka itse erähenkinen ja tetsausmyönteinen olenkin, suhtauduin tulevaan koitokseen hieman epäröiden. Mitäköhän tuleva viikko mahtaisi pitää sisällään?

”Kulma vasen! Siivuta!”

Harjoitus alkoi jo the main -viikkoa edeltävänä viikonloppuna, kun opettelimme rakennusten vyöryttämistä ja haltuunottoa rakkaan kotiyksikkömme ympäristössä. Oli hauskaa, kun armotonta rötväystä varten pyhitetty oma punkka saattoikin yhtäkkiä olla täynnä vihollisia, joihin täytyi pystyä vaikuttamaan salamannopeasti. Viikonlopun aikana noudimme myös muken alakerrasta tulevan viikon uljaat ratsumme, nämä maanteiden kiiturit, konkelit, mankelit, tutummin polkupyörät.

Viikko aloitettiin päivällä ampumaradalla, jossa saimme palautella mieleen rynnäkkökiväärin käytön saloja ja hyvään ampuma-asentoon asettautumista. Onnistuneiden ammuntojen jälkeen siirryimme harjoituksen tukikohtaan Ilveskalliolle, josta muodostui heti kuin pieni kylä - vasaran pauke raikasi, kun telttakuntien ympärille rakennettiin arkea helpottavia oheisväkerrelmiä ja ympäristöstä muokattiin itsellemme koti tuleviksi päiviksi. Kaikkien onneksi ensimmäinen päivä jäi ainoaksi sadepäiväksi - gonahduskäyrä olisi voinut muussa tapauksessa olla kovastikin jyrkempi.

AKE, TRA, ???

Kahden seuraavan päivän ajan suussa maistui e-kaudella nautittujen jäätelöiden ja muken herkkujen sijaan lähinnä hiekka ja hiki. Koulutuksen sisältönä olivat nämä hilpeyttäkin aiheuttaneet lyhenteet - AKE, eli asutuskeskustaistelu sekä TRA, eli taistelu rakennetulla alueella. Milloin hypittiin rakennuksiin ikkunasta sisään kaverin selästä ponnistaen, milloin ryömittiin seinänvierustoja pitkin ja milloin kiivettiin lankun avulla seinää pitkin useiden metrien korkeuteen. Koulutukset olivat intensiivisiä ja päivät pitkiä, ja oman ripauksen tunnelmaan toi myös loppukevään yllättävä helle. Nestetasapainosta oli todella pidettävä huolta.

Ei hullummat parikymppiset

Kauan odottamani merkkipaalu, 20-vuotissyntymäpäiväni, osui kun osuikin keskelle harjoitusviikkoa. En kauaa asiaa pohtinut, kun jo päätin, että juhlat ne on vietettävä, tapahtuivatpa ne sitten metsässä, kasarmilla tai siviilissä. Pakkasin reppuuni ison kasan kestejä varten tarvittavaa materiaalia - täytyihän mukana olla kattavien synttäriherkkujen (mm. mutakakku ja kermavaahto) lisäksi esimerkiksi ilmapalloja ja synttärihatut.

Harjoituksen keskiviikkoaamu alkoi onnittelulaululla, jonka saattelemana oli kiva lähteä kohti päivän koulutuksia. Päivä oli antoisa ja muistan ajatelleeni, että kyllä vielä vanhana karttuna, parikymppisenäkin, kelpaa tetsata.

Illalla viikon kohokohta oli edessä - ilmapallot oli puhallettu ja sijoiteltu lähikuusta koristamaan, juhlahatut asetettu vieraiden ja itse juhlakalun päähän, juhlamaljat (kokista) kaadettu ja vieraita ympäri telttakyläämme kutsuttu. Ilmassa oli suuren urheilujuhlan tuntua. Nautimme luksukselta maistuneista herkuista, kuuntelimme Suomi-iskelmää ja juttelimme mukavia. Rento juhlafiilis oli välittynyt muillekin - lähipuihin ripustettiin jo riippumattoja, ja telttapatjoja kannettiin hengailukommuunimme kylkeen. Yhtäkkiä juhlahumumme kuitenkin keskeytti kersantti Piirosen huuto: "Jokainen taistelija telttansa luona täystaisteluvarustuksessa, aikaa kuusi minuuttia!" Nöyränä tyhjensimme ilmapallot ja keräsimme Muumi -kertakäyttölautaset takaisin laukkuun. Se oli hauskaa niin kauan kun se kesti!

Kyseisestä aikamääreestä eteenpäin ilta olikin yhtä mähisemistä. Väsymyksestä ja niin sanotusta "aamutuksesta" huolimatta huulillani oli kuitenkin koko ajan pieni hymyn kare. Yöllä kipinävuorossa perheeni syntymäpäiväonnitteluihin vastatessani kovankin sotilaan tunteet hetkeksi murtuivat, ja tirautin pienen kyyneleen silkasta onnesta - ei syntymäpäivää voisi paljon paremmin viettää.

”...ja Bögö kulkee taas, kulkee...”

Harjoituksen loppu, viimeiset kaksi päivää, oli kova, mutta äärimmäisen palkitseva rutistus. Torstaina kävimme tuomassa kalustomme takaisin yksikköön, mutta pidempään lepäilemättä meidät lähetettiin kohti seuraavaa haastetta, jalkamarssia. Keli oli paahtavan kuuma, joten vesipullot täytettiin piripintaa myöten täyteen ja liikkeelle lähdettiin kevennetyssä varustuksessa.

Ryhmämme, Bravo 4, tunnettiin koko harjoituksen ajan hyvästä pöhinästä ja rennosta meiningistä. Marssin aikana ryhmämme tiivistyi entisestään, ja se välittyi varmasti muillekin - rasteja pitäneet henkilökunnan edustajat saivat ainakin maistiaisen joka välissä kuuluneista marssilauluista, joista oli muutettu sanoja meille istuvampaan suuntaan. Joka rastin välissä rauhoituimme kuuntelemaan jääkäri Nykäsen valitseman, hänen itse kirjoittamansa runon, ja niiden jälkeen taas nauroimme jalat ristissä samaisen sankarin hervottoman hauskoille letkautuksille. Kokonaisuudessaan marssi meni hyvin - suurempia haavereita ei sattunut kenellekään ja suurin tavoitteemme saavutettiin, sillä olihan meillä mukavaa!

Saraste

"Kun urheat taistelijat
aamulla nousevat
Valon lapset taivaalla kukkivat
Pimeys laantuu
Herätä saan
Mä ihanaan aamuun."

-Roope Nykänen

Perjantaina pääsimme soveltamaan koko harjoituksen aikana sisäistämäämme tieto- ja taitokantaa. Joukkueet, Alfa ja Bravo, pääsivät ottamaan toisistaan mittaa rakennetulla alueella paukkupatruunoiden, sirpaleliivien ja suojalasien tuodessa oikeanlaista tunnelmaa mukaan. Mittelö oli unohtumaton, ja sotimisten jälkeen leveän hymyn pystyi löytämään poikkeuksetta jokaisen kasvoilta. Tiukka harjoitus olisi nyt ohi ja paluu suklaantäyteiseen arkeen jatkuisi! ■

FEELS

LIKE

SUMMER

Ensimmäisen livekeikan suuri ilo

Teksti: Markus Veko
Kuvat: Markus Veko, Joona Tentke

Kun heinäkuun suunnitelmat olivat menneet uusiksi ja keikkoja peruttu tämän tästä, olin kieltämättä jo henkisesti valmistautunut siihen, että odotettu elokuun alun keikkareissu Haminaankin jäisi tekemättä. Sormet ja varpaatkin olivat jo ristissä elokuun megakiertueen toteutumiselle. Toisin kuitekin kävi, ja kun kaksi tilausbussia eräänä aamuna lähtivät liikkeelle yksikön pihasta, tuli toinen toisiaan seuranneisiin peruutusilmoituksiin tottuneena mieleen, että kerrankin näin päin.

Bussimatka kului monelta, allekirjoittanut mukaan lukien, silmät ummessa ja pää tyynyssä. Eipä aikaakaan, kun ikkunoista alkoi jo näkyä Euroopan korkeimmassa lipputangossa uljaasti liehunut siniristilippu ja kauniita vanhoja puutaloja. Karavaani oli päässyt perille Haminaan; kaupunkiin, jossa Varusmiessoittokunnan tarina sai alkunsa 31 vuotta sitten.

Saapuessamme Bastionille odotti komppanian rakastettu isähahmo, vääpeli ”choko-Sami” Suomalainen meitä jo lounaan kanssa. Se nautiskeltiin katsomorakenteiden juurella samalla illan keikkapaikkaa ihaillen. Tiesin heti paikalle päästyämme, että energinen porukkamme ei valtavassa ulkoilmateltassa tunnelman tiivistyessä tulisi jättämään ainuttakaan kuulijaa kylmäksi. Itselläni silmä kierteli syödessä jo lavan ympärillä hyviä kuvakulmia etsiskellen. Oma valmistautumiseni keikkaan valokuvaajana koostuukin pitkälti juuri siitä. Ennen yleisön tuloa käytän hetken aikaa keikkapaikkaa rauhassa kierrellen ja mietiskellen, millaisia kuvasommitelmia ja perspektiivejä haluan tänään käyttää. Usein mielessäni hahmottuu nopeasti visioita, joita lähden sitten kameran kanssa jahtaamaan.

Jo hyvä tovi ennen keikkaa oli koko porukkamme teknikosta alttoviulistiin äärimmilleen latautunut ja fiilis oli ennen kaikkea odottava: edessä oli vihdoin ensimmäinen keikka live-yleisön edessä koko porukalla. Elettiin jo elokuun alkua, joten olihan tätä kauan odotettukin. Bastionin upealla bäkkärillä hilpeitä sektiokuvia ottaessa ja tulevaa vetoa fiilistellessä jokaisesta huokui suuren ilon ohella myös helpotus: lukuiset treeniluokissa vietetyt tunnit eivät olleet menneet hukkaan, ja paraatipuku oli vihdoin vedetty päälle muuallakin kuin valokuvastudiossa.

Showtime, ovella fistbumpit ja lavalle. Tunnelma sen kuin parani keikan alettua, eikä Bastionin teltassa lähes käsinkosketeltavissa ollut energisyys voinut olla tarttumatta katsojiin, kameramiehestä puhumattakaan. Järkkäri kädessä ympäri lavaa juostessa hymy oli kasvomaskin alla korvissa. Katsomossa välillä kiertäessäni ei kovinkaan montaa ihmistä silmiini sattunut, jolla jalka ei olisi musiikin tahtiin vipattanut. Kuvia ja videoita showsta tallentui oman muistikorttini lisäksi monen katsojan puhelimeen. Ensimmäisen livekeikan riemu ja miljöö tekivät hetkestä spesiaalin. Kaikki kesän pettymykset tuntuivat nyt vain kaukaisilta muistoilta, olimme vihdoin yhdessä siellä minne kuuluimme.

Hymyileviä kasvoja ei ollut keikan jälkeenkään joukostamme vaikea löytää ja kaupungin läpi majoitukseen vaeltaneella joukolla oli nauru herkässä. Iltapalaksi olleita mikrohampurilaisia liikuntahallin ulkopuolella syödessämme orastava tihkusadekaan ei tunnelmaa latistanut.

Yö nukuttiin jumppapatjojen päällä ilmastoinnin pitäessä tasaisen kovaa huminaa. Olimme kamerataisteluparini Tentken kanssa parsineet some-postausta kasaan pukuhuoneen penkeillä yön pikkutunneille asti. Herätyksen jälkeen suurin osa pakkasi makuupussit reppuihin ja lähti taittamaan matkaa takaisin Hattulaan. Jousiorkesteri, teknikot sekä me kuvaajat jäimme Haminaan Jousiorkesterin yösoittoa varten. Päivällä meillä oli hyvin vapaa-aikaa käydä hieman kiertelemässä Haminan idyllisiä kujia. Melko vähäisistä yöunista huolimatta edellisillan keikka jaksoi yhä antaa mukavan energiaboostin aamupäivään.

Illalla auringon laskiessa pilvettömään horisonttiin värjäten taivaan pastellinoranssiksi, nousi Jousiorkesteri Bastionin lavalle kauniissa sinivalkoisessa tunnelmavalaistuksessa. Tunnelma teltassa oli harmoninen, kun lavalla kuultiin upeita tulkintoja ja loistavia yksilösuorituksia.

Valon hiljalleen vähetessä aika tuntui pysähtyvän. Harras tunnelma sai minutkin kuvien ottamisen lomassa välillä pysähtymään paikoilleni, nostamaan katseen kameran näytöstä ja vain nauttimaan hetkestä. ■

Kutistunut kuvio

Teksti: Aliisa Lihavainen
Kuvat: Joona Tentke

Heinäkuun lopulla palveluspuhutelussa kuultiin huonoja uutisia. Koko soittokunnan kuviomarssispektaakkelia ei esitettäisi missään. Tiedossa olisi ollut kaksi esitystä, joista toinen olisi marssittu Senaatintorilla kesän yhdessä vartioparaatissa. Siellä esiintyisivät nyt vain kivääritaito- ja rumpuryhmä. Jälleen jotain oli peruttu. Hetken epätoivoon vaipumisen jälkeen alkoivat kuitenkin ideat juosta päässä.

Kuviota ei saatu täyteen sairastapauksien vuoksi. Pari varamiestä eivät millään riittäneet paikkaamaan kaikkia tyhjiä soittajien paikkoja. Ylimääräisiä ihmisiä oli kuitenkin vielä kivääritaitoryhmässä, sillä jokaista kivääripaikkaa kuviossa teki kaksi eri ihmistä. Syntyi idea; siirretään ihmisiä sieltä missä heitä on liikaa sinne missä heitä tarvitaan. Tarvittaisiin kivääritaitoryhmäläisiä opettelemaan puuttuvien soittajien askeleet kuviossa. Aikaa H-hetkeen oli kuitenkin jäljellä vain viikko. Idea esitettiin silti henkilökunnalle.

Kuviomarssin harjoittelulle ei viikko-ohjelmassa ollut yksinkertaisesti tilaa, kuin vasta kaksi päivää ennen vartioparaatia, joten skappareilta irtosi seuraavanlainen ehdotus - meidän täytyisi saada kuvio treenattua siedettävään kuntoon vapaa-ajallamme. Pari päivää ennen vartioparaatia tarkastettaisiin, onko mitään toivoa, ja päätettäisiin käytetäänkö viikko-ohjelmassa jäljellä oleva harjoitusaika tutun kivääri-rumpukuvion harjoittamiseen, vai koko soittokunnan kuvion viimeistelyyn. Pallo oli nyt meillä...

Innokkaat tai ainakin yhteisen hyvän vuoksi suostuneet kivääritaitoryhmäläiset löytyivät. Saimme kuvioon sattumalta yhden kersantinkin henkilökunnasta, ja vahvistuksen viestinnästä, joka ei ollut tehnyt päivääkään kuviomarssia. Kivääripaikatkin saatiin täytettyä siitä huolimatta, että osa oli lomalla vartioparaatipäivänä. Jäi jopa yksi varamies! Tämä varamies jouduttiinkin sitten keikalla käyttämään, joten itse showpäivänä kaikki kynnelle kykenevät oli käytetty juuri eikä melkein.

Pidimme harjoituksia vapaa-ajallamme, vakuutimme henkilökunnan ja kuviota päästiin treenaamaan heidänkin johdollaan. Enää ei paikkaajiakaan erottanut muiden seasta, he olivat oppineet uudet askeleensa uskottavasti. Kuitenkin vasta viimeisenä iltana ennen vartioparaatia uskalsin ajatella, että kyllä tämä ihan oikeasti onnistuu, kun lopulta varmistui, että kaikki kuvion paikat saadaan täyteen. Ja seuraavana päivänä marssimme kuin marssimmekin elävän yleisön edessä!

Vartioparaatipäivästä jäi mieleen monta hienoa hetkeä. Aplodit kuviomarssin jälkeen, pitkin Esplanadia marssiminen ratsupoliisien saattelemana ja lopulta vielä kaiken päätteeksi *Black Orpheuksen* esittäminen täpötäydellä Kasarmitorilla upeaa kesäpäivää viettävien kahvittelevien ihmisen ympäröimänä. Jäi aivan huikea fiilis siitä, että kaikki lähtivät alkukankeudesta huolimatta mukaan ja osa järjesteli lomansakin niin, että pääsi osallistumaan vartioparaatiin.

Siihen, että pääsisimme esiintymään kuviomarssiesityksemme kanssa, oli valmistauduttu jo puoli vuotta. Aloitimme paraatikäytänteiden perusteista ja soittamisen ja kävelyn yhdistämisestä, ja lopulta siirryimme harjoittelemaan itse kuviomarssiesitystä. Kuinka hienoa olikaan, että kaikki se työ ei vain jäänyt tyhjän päälle, vaan jaksoimme viime metreillä tehdä töitä sen tarvittavan verran, että saimme kasaan uskottavan ja näyttävän esityksen. Ja mikä tietysti parasta, koko komppania sai tästä yhteen hiileen puhaltamisesta jokainen yhden kuntoisuusloman, jotkut jopa kaksi. ■

GOOD EVENING EUROPE!

Teksti: Pauliina Anttila
Kuvat: Joona Tentke, Markus Veko

Megakiertue on vuoden ehdoton huipentuma, jolloin saadaan viimeistä kertaa esiintyä koko soittokunnan voimin ennen yhdeksän kuukautta palvelevien kotiutumista. Pari viikkoa keikkahumua, väsymystä ja kiitollisuutta päättyy väkisinkin hieman haikeissa tunnelmissa, kun pian on jo aika hyvästellä yli puolet läheisiksi muodostuneista palvelustovereista.

Jos totta puhutaan, aluksi en edes ollut kovin innoissani kiertueesta. Joidenkin mielestä oma rooli saattoi tuntua mitättömältä, sillä massiivisen kokoonpanon alta omaa soittoa ei kuitenkaan kukaan kuulisi. Toki olin silti innoissani siitä, miten hienoja konsertteja pääsisimme tekemään seuraavien viikkojen aikana. Jälkeenpäin tuo ajattelutapa huvittaa, koska tuollaisen kokoonpanon hienous on nimenomaan siinä massassa - harvoin näkee 60-70 soittajaa kerrallaan lavalla. Lopulta oli vain ylpeä fiilis että saa olla osa jotain niin suurta. Ei sieltä yksittäisiä stemmoja ole tarkoituskaan kuulla, vaan kaikki soivat yhdessä toisiaan kuunnellen (jos toisia kuulee), ja ne oman sektion tähtihetket tietenkin tuutataan niin kovaa kuin lähtee. Niin valtava orkesteri on haastavaa saada kuulostamaan hyvältä, mutta ammattitaitoisilla soittajilla, laulajilla ja teknikoilla ihmeitä saa aikaan.

Kun elokuun alussa meille lyötiin viimein kouraan Viisut Vuosien Takaa -kiertueen kappaleet - vajaa 20 tuttua ja tuntematonta euroviisubiisiä - oli monella harjoittelumotivaatio korkealla. Olimme vasta toipuneet heinäkuun karanteenista, ja tahto saada edes yksi konserttikokonaisuus kunnialla tehtyä oli raudanluja. Biisit treenattiin niin hyvin kuin ehdittiin, koska kyllähän tuollaisen kiertueen haluaa vetää täysillä. Stemmojen jakamisesta ensimmäiseen keikkaan oli aikaa noin kaksi viikkoa, ja aluksi työmäärä tuntui pelottavan suurelta aikaan nähden. Yllättävän nopeasti kaikista kappaleista kuitenkin sai kokonaiskuvan, jonka jälkeen ne vaativat enää kärsivällistä hankalien kohtien hiomista. Megakiertueen kaltaisen työlään puristuksen aikana yhteishengen merkitys konkretisoituu - esimerkiksi oman sektion kanssa voi jakaa sekä turhautumisen että onnistumisen hetket.

”Lopulta oli vain ylpeä fiilis että saa olla osa jotain niin suurta.”

Kiertueen alkaessa tunnelma oli innostunut ja odottava. Ohjelmisto oltiin kiireestä ja paineesta huolimatta saatu kuntoon, koreografiat olivat valmiina ja kenraaliharjoituksen jälkeen oli varma siitä, että tulevat viikot tulisivat olemaan ikimuistoisia. On pakko kiittää erityisesti etuosastoamme ja tekniikkaa, jotka lähtivät aina ennen muita valmistelemaan keikkapaikkaa, jotta meidän loppujen ei tarvinnut kuin koota soittimet ja astella valmiiksi kasatulle lavalle. Toimiva työnjako on välttämätön, jotta noin suuri projekti saadaan suunnitellusti maaliin. Lopputulosta katsoessa voitiin todeta, että tavoitteisiin päästiin.

Megakiertueen aikana koettu tunneskaala oli hyvin laaja. Alussa oltiin innostuneita, mutta myös stressaantuneita ja jännittyneitä mahdollisten rajoitusten ja peruuntumisien vuoksi. Lopulta alun huolet osoittautuivat onneksi enimmäkseen turhiksi, ja kiertueen päätyttyä mielen valtasi haikeus, onnellisuus ja kiitollisuus. Mieleen on jäänyt erityisen voimakkaasti ensimmäinen konsertti Lahdessa, sekä viimeinen veto Tampereella.

Ensimmäisen konsertin jälkeen olimme positiivisesti yllättyneitä; osalla meistä odotukset olivat korkealla, osalla ei, mutta kaikki nuo odotukset ylitettiin. Tietysti itse esiintyminen tuolla porukalla on upeaa, mutta vasta lavalla tajusi todella liveyleisön merkityksen. Lavalla ollessa ja ensimmäisten aplodien jälkeen hymyilyä oli vaikea lopettaa - eikä sitä lopetettukaan. On vaikea itsekin ymmärtää, mistä niin valtava hyvänolon tunne tuli. Uskon, että aiemmin koetut

PUVM

pettymykset ja turhautuneisuus olivat jättäneet jäljen monen mieleen, ja kontrasti kiertueen aikana koettuun onnistumiseen oli erityisen suuri. Eikä tätä soittokunnan meininkiä voi liikaa ylistää, koska onhan meillä ilman keikkojakin ollut hämmentävän hauskaa yhdessä.

Tampere-talolla meillä oli vuoden suurin yleisö, noin 800 henkilöä. Rajoitusten vuoksi mitään salia ei voitu ottaa täyteen kiertueen aikana, mutta Tampereella muistan silti hämmästelleeni suu auki yleisön määrää – väkeä oli kuitenkin kaksi kertaa enemmän kuin kertaakaan ennen. En tiennyt, että keikkafiilis voisi enää parantua, mutta viimeinen show oli uskomaton. Tunnelma takahuoneissa ennen keikkaa oli yhtä hektinen kuin aina, vaikka väsymys painoi. Ääntä oli juuri ja juuri riittävästi, että pystyi karjumaan kunnolla *Hard Rock Hallelujah* -biisin aikana. Konserttisalin katon tähtitaivas ja yleisön taskulampuilla tekemä valomeri nostatti kyyneleet silmiin *Amar pelos dois* -kappaleen aikana, ja haikeus alkoi viimein puskea läpi. Haikeus, mutta myös kiitollisuus jo siihen asti vietetystä ainutlaatuisesta vuodesta ja ihmisistä ympärillä.

”Haikeus, mutta myös kiitollisuus jo siihen asti vietetystä ainutlaatuisesta vuodesta ja ihmisistä ympärillä.”

Megakiertuetta on erityisen mukavaa muistella näin jälkeenpäin. Kokonaisuudessaan noilta kahdelta viikolta jäi käteen monella tapaa niin unohtumattomia hetkiä, että nyt tuota aikaa ajatellessakin tulee hyvä fiilis. Kiertue jätti toivottavasti onnistumisen tunteen päällimmäiseksi niille, jotka kotiutuivat syyskuussa. Oli hienoa nähdä, mihin 1/21 Varusmiessoittokunta todella pystyy, kun vaan päästään tekemään. Vastoinkäymiset ovat varmasti tiivistäneet tämän vuoden saapumiserää, mutta megakiertueen kaltaiset positiiviset kokemukset yhdistivät porukkaa aivan uudella tavalla.

Tuntuu silti, ettei kiertuetta muistellessa pääse lähellekään niitä tunnetiloja, joita tuolloin kävi läpi. Itse ainakin elin silloin niin hetkessä, että lopulta osa hauskimmista hetkistä on saattanut unohtuakin. Ei itse konsertit olisi mitään, jos porukka olisi ollut joku toinen tai hauskoja hetkiä ei olisi vietetty myös lavojen takana tai keikkamatkoilla; arkiset keskustelut konserttisalien hyvien ruokien – tai joskus myös pakkiruuan – äärellä, viimehetken kuiskuttelut puoli minuuttia ennen lavalle menoa, kiireiset valmistelut ennen h-hetkeä. Niin kuin montaa asiaa tässä vuodessa, megakiertuettakin muistelen varmasti lopun ikääni. Mikään kirjoitus ei tee oikeutta sille, miten onnellisilta nuo hetket todella tuntuivat. ■

Pack

”Aamuja Bamselle!”

Teksti: Charlie Cruz Kauppila
Kuvat: Konsta Virtanen, Puolustusvoimat

Paluu metsään tuli pienoisena yllätyksenä. Kun pääsin erityistehtävähaun kautta Varusmiessoittokuntaan viestintävarusmieheksi heti alokaskauden jälkeen elokuussa, oli minun alun perin tarkoitus palvella vain 9 kuukautta viestintätehtävissä. Varusmiessoittokunnassa aliupseerikurssi kuitenkin lähestyi, ja noin viikon täällä oltuani minulta kysyttiinkin, haluaisinko minäkin osallistua siihen. Ennen inttiä tai alokaskauden aikana aukkiin lähteminen ei juurikaan kiinnostanut, kun en mitään suurta metsässärämpijätyyppiä ole. Kuitenkin jo lyhyen viikon oleskelun jälkeen olin huomannut, että muskarin porukassa ja sen ryhmähengessä oli jotain erityistä. Vaikka metsässä rämpiminen olisikin aivan syvältä, niin olisinpahan ainakin kokemusta rikkaampi. Päätinkin ottaa tarjouksen vastaan ja yhtäkkiä edessä häämötti parin viikon metsäreissu sekä seuraavan saapumiserän alokkaiden kouluttaminen.

Kun metsään lähtemisen aika viimein koitti, olin omaksi yllätyksekseni jopa hieman innoissani ja niin oli suurin osa muustakin yksiköstä. Heti ensimmäisenä yönä aloin kuitenkin kyseenalaistamaan päätöstäni lähteä mukaan, kun normaalien kipinä- kiertopari- ja poterovuorojen lisäksi yöllä tehtiin kolme hälytystä, joista jokaisen kohdalla piti nousta makuupussista mahdollisimman nopeasti ja juosta täyttä päätä kohti omaa vartiopoteroa. Loppujen lopuksi unta tuli ehkä nelisen tuntia muutamassa lyhyessä pätkässä.

Tukikohdan vartioinnissa meillä oli selkeästi vielä harjoiteltavaa, kun keskellä yötä soittokunnan oma legenda, vääpeli Kuivalainen onnistui ”eliminoimaan” kaikki ryhmät jäämättä kiinni. Näin sain ainakin kuulla, sillä itse en herännyt teltassa riehuvaan vääpeliin lainkaan, vaan jatkoin tyytyväisenä jo valmiiksi lyhyitä yöuniani. Kaiken kruunasi aamuyön viimeinen hälytys juuri ennen herätystä. Juoksimme asemiin kuten yleensäkin, ja hetken odottelun jälkeen takanamme ollut Bravo-joukkue purki hälytyksen ja palasi telttoihinsa aloittamaan aamutoimia. Kukaan omasta Alfa-joukkueestamme ei kuitenkaan tajunnut purkaa hälytystä vaaran ollessa ohi, ja niin makasimme kiltisti kylmissä poteroissamme ikuisuudelta tuntuneen puolituntisen ajan, väsyneinä ja hämillämme, kunnes joku viimein keksi päästää meidätkin pois. Aamulla mietin, olenko täällä tosissani vapaaehtoisesti, enkä selkeästi ollut ainoa.

Metsäelämään ja lyhyempiin yöuniin tottui kuitenkin nopeasti, eikä ensimmäisen yön kaltaisia hälytysepisodeja nähty enää uudestaan, kun kehityimme ryhmänjohtajina harjoituksen aikana. Puolijoukkueteltan tiiviin tunnelman ja yhdessä vietettyjen päivien ansiosta maastoharjoituksessa tutustuu nopeasti uusiin ihmisiin, joiden kanssa ei ole aiemmin puhunut sanaakaan. Teltassa sattui ja tapahtui myös öisin, kun unenpöpperöiset varusmiehet päästelivät mitä hullunkurisempia lausahduksia suustaan. Näistä telttapsykooseiksi ristityistä tarinoista riitti hupia varsinkin leirin loppupuolella, kun niitä alkoi pitkittyneen univajeen vuoksi sattua lähes joka yö.

Ensimmäisen maastoharjoituksen päivät kuluivat nopeasti ryhmänjohtajan taitoja harjoitellessa eikä aikaakaan, kun oli jo legendaarisen johtamisharjoituksen eli JoHa:n aika. JoHa on ensimmäisen maastoharjoituksen nelipäiväinen loppurutistus, jossa ryhmänjohtajan taidot joutuvat todelliseen testiin suurissa hyökkäys- ja puolustustaisteluissa. Normaalisti JoHa toteutettaisiin yhdessä soittokunnan reserviläisten kanssa, mutta koronasta johtuen tänä vuonna vastakkain taistelivat Alfa- ja Bravo-joukkueet.

Alfa-joukkue järjesti Bravolle todellisen yllätyksen hyökkäystaistelussa, kun puolet Alfasta eksyi väärälle polulle matkalla kohti vihollisten tukikohtaan. Lopputulos oli (täysin suunniteltu) hyökkäys Bravolaisten selän takaa, mikä ei jättänyt puolustajille muuta vaihtoehtoa, kuin perääntyä häntä koipien välissä läpi patruunoiden paukkeen.

Tämä ei suinkaan jäänyt Bravon ainoaksi takaiskuksi, päin vastoin. Epäonniset taistelut, huonoimmat telttapaikat, kesken loppuvat ruuat ja viimeiset autokyydit sadepäivänä tippuivat kaikki Bravolaisten harteille. Kaikkien vastoinkäymisten seurauksena Alfa-joukkueen keskuuteen syntyi lentävä lausahdus ”Aamuja Bamselle!”, jota saattoi kuulla huudettavan aina uusien vastoinkäymisten sattuessa.

JoHa:n lopuksi edessä oli kenties AUK 1 -jakson odotetuin vaihe, legendaarinen JoHa-marssi. Viimeinen yö ennen marssia nukuttiin kasarmilla makuupusseissa ja tavarat olivat koko yön vieressä lähtövalmiina. Lähtö saattaisi tapahtua milloin tahansa.

Aamuyöstä herätys viimein kajahti käytävässä ja hetkeä myöhemmin lähdimme ensimmäisenä ryhmänä kohti 30 kilometrin mittaista rastirataa. Radan varrella meitä odotti liuta mitä erikoisempia johtamista ja ryhmän yhteistyökykyä mittaavia tehtäviä aina aseen kasaamisesta silmät sidottuina Puolustusvoimien komentajalle esitettävään lauluun.

Viimeinen rasti vei meidät prikaatin läheisen Lehijärven rantaan, jossa meitä oli vastassa kauan odotettu hypotermiatesti. Riisuimme ylimääräiset varusteet rannalle, laitoimme kumisaappaat jalkaan ja asetuimme riviin vedenrajaan, valmiina kävelemään hyiseen järveen maastopuvut päällä.

Ensimmäiset askeleet järvessä eivät tuntuneet juuri miltään, mutta kun kumisaappaat alkoivat täyttyä vedellä, tunsin kuinka kylmää vesi todella oli. Kun vesi viimein ulottui olkapäihimme asti, oli pahin osuus koettelemuksesta ohi, vaikka sitä ei siinä hetkessä ehkä tullutkaan ajatelleeksi. Edessä oli nimittäin vielä kolme minuuttia kylmässä vedessä seisoskelua. Suureksi yllätykseksi vesi alkoi hetken jälkeen tuntua yllättävän lämpimältä, jopa lämpimämmältä kuin ulkoilma.

Hyisen koitoksen päätteeksi teimme vielä lyhyen juoksulenkin märissä vaatteissa, minkä jälkeen meitä odotti onneksi lämmin telttasauna. Lyhyen lämmittelyn ja kuivattelun jälkeen vaihdoimme kuivaa vaatetta päälle ja suuntasimme vihdoin kohti kasarmia. Korona-ajan pitkillä kasarmijaksoilla tulee välillä ikävä siviilielämän etuja ja vapauksia, mutta kun viettää puolitoista viikkoa maastossa lähes yhtäjaksoisesti, oppii kasarmielämää arvostamaan ihan eri tavalla. Voin luvata, että peiton alla nukkuminen omassa punkassa ei ole koskaan tuntunut niin hyvältä. ■

Oli synkkä ja myrskyinen yö.

Herään teltasta. Ympärillä on hälinää. Ihmiset ovat ylhäällä, laittavat varusteitaan. Mitä ihmettä? Aivan. Meillä on hälytys. Se se on, äkkiä kamppeet päälle ja poteroon.

Vedän taisteluvarustuksen päälle, ja suuntaan ulos teltasta pilkkopimeään ulkoilmaan. Ulkona seisoo joku. Katsoo kelloa. Sen täytyy olla kersantti Piironen, joka mittaa aikaa ryhmällemme. Lähden juoksemaan poterolleni. Ei H*****ti, eihän täällä näe mitään. Tähän suuntaan se oli.

Tuossa se on! Ei, eipä ollutkaan. Ehkä paras vain jäädä tähän. Olen kohta tulilinjan väärällä puolella. Jään makaamaan mättäälle taisteluvalmiina.

Koitan erottaa liikettä pimeästä metsiköstä. Liikkuukohan tuolla joku? Ei, se olikin vain puun varjo. Kuuntelen metsän ääniä. Olikohan tuo askel? Ei, ei varmastikaan.

Hengitykseni tasaantuu. Katson ympärilleni. Missä muut ovat? Hmm, ehkä heillä vain kestää pidempään. Jatkan vartiointia.

Alkaa tulla kylmä. Muita ei vieläkään näy. Aika kuluu. Ei vieläkään. Mitä ihmettä? Eikö tämä jo riittäisi? Muita ei näy.

Nyt saa riittää. Olen aivan jäässä. Ei täällä ole ketään. Kampean itseni ylös. Lähden takaisin teltalle.

Kyllä se varmasti oli tähän suuntaan. Olihan? Ei täällä vieläkään näe mitään. Harhailen. Puut sekoittuvat yhdeksi massaksi silmissäni. Koitan erottaa teltan muotoja. Ei mitään. Kaivan kompassin esiin. Löydän vihdoin oikean suunnan.

Vihdoin. Löydän takaisin teltalle. Kömmin sisään oviaukosta. Pitkänen on vieläkin kipinävuorossa.

”Missä ihmeessä sä oikein olit? Siitä on melkein tunti ku lähit ulos.”

”Siis eikö meillä ollu hälytys?

”Eeei?”

”Huoh. Kuule, haluutko kuulla yhen hyvän tarinan?”

Perustuu tositapahtumiin AUKin metsissä. ■

Vihdoin ja viimein

Teksti: Joni Taskinen
Kuvat: Joonas Linna, Joona Tentke

Muskari ei tee tänä vuonna yhtään mitään. Tuosta lausahduksesta syntyi keskuuteemme suruhupaisa vitsi, kun konsertteja ja kiertueita peruttiin koronan vuoksi. Megakiertueellamme saimme esimakua keikkailusta ja nyt AUK2-jaksolla olemme onneksi päässeet konsertoimaan mitä monipuolisimmilla kokoonpanoilla ja ohjelmistoilla kaikkien menetettyjen esiintymisten edestä.

Keikkakimaramme alkoi äänenjohtajien Syksyn värejä -matinealla, jossa he pääsivät näyttämään taitojaan kamarimuusikkoina sekä soolosoittajina. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun kuulimme heidän kaikkien soittavan orkesterin ulkopuolella ja ilta oli täynnä positiivisia yllätyksiä. Tähän matineaan me kapellimestarit emme osallistuneet muuten kuin yleisön roolissa, sillä meillä oli täysi työ suunnitella, kasata sekä harjoituttaa bändillä, laulajilla, puhallinorkesterilla sekä juontajilla toteutettava viihdekonsertti Sunday Night Live.

Suunnittelimme Sunday Night Liven ulkoasun, aikataulutuksen sekä tekniset ja logistiset asiat yhteistyössä tapahtumatuotannon kanssa. Taiteellisesta puolesta taas huolehdimme me kapellimestarit. Itse olin päävastuussa konsertin sisällöstä ja harjoittamisesta ja produktion tuottajana toimi tapahtumatuotannon oppilas Mäkinen. Vaikka emme aikaisemmin olleetkaan vastaavanlaista produktiota toteuttaneet, oli yhteistyömme koko ajan erittäin mukavaa ja tehokasta.

Vaikka yhteistyö sujui mutkattomasti, oli konsertin harjoittaminen ajan puutteen vuoksi hektistä ja stressaavaa. Koko porukalla ehdimme pitää kokonaisuudessaan vain kahdet harjoitukset ennen konserttia. Täytyy sanoa, etten intti-urani aikana ole jännittänyt mitään keikkaa noin paljon, mutta lopputulos oli täyttä timanttia. Lavalla tunnelma oli katossa, yleisö kiljui riemusta ja samppanja kuohui – kirjaimellisesti.

Viihteellisen ohjelmiston ja Konskin Petäys-resortin pit-stopin jälkeen kapellimestarit äänenjohtajien kera siirtyivät virsien hartaaseen maailmaan, kun valmistauduimme Kauneimmat Virret -konserttiin. Konsertissa pääsimme esittämään omia sovituksiamme klassikkovirsistä. Äänenjohtajat esittivät sovituksiaan kamarimusiikkikokoonpanoin ja kapellimestarit olivat taivuttaneet virret koko orkesterin sovituksiksi. Sunday Night Liven tavoin emme tätäkään produktiota päässeet kahta yhteisharjoitusta enempää valmistamaan. Kuitenkin lopputulos soi sulosävelin ja varmoin ottein – aivan kuin olisimme harjoitelleet ohjelmistoa kuukauden päivät.

”Jee jee, se on progee!”

Virsien jälkeen äänenjohtajat ja kapellimestarit siirtyivät valmistautumaan kertausharjoitukseen, mutta osa meistä sai tilaisuuden osallistua bändilinjalaisten ProG -konserttiin. Genrenä proge ei tunnetusti ole helpoimmasta päästä ja stemmat olivat aiempaa huomattavasti haastavampia. Tätäkään produktiota emme edellisten spektaakkelien tavoin harjoitelleet kahta yhteisharjoitusta enempää, mutta miksi sitä nyt hyvää perinnettä rikkomaan. Kapteeni Perälän sanoin ”jee jee, se on progee” ja niinhän se todella oli. Lavalla meillä oli todella hauskaa ja tunnelmakin oli erittäin rento. Yleisö jaksoi pysyä innokkaana ja taputtaa raivokkaasti, vaikka heidät altistettiin lähes kahdelle tunnille progea – ja vielä ilman väliaikaa!

Jokaisella keikalla jengillämme oli todella hyvä tekemisen meininki ja jokaisen produktion myötä sain yhä uudelleen hämmästyä korkeasta motivaatiosta, lahjakkuudesta, sinnikkyydestä ja eritoten hyvästä yhteishengestä. Jokaisessa produktiossa toteutui niin sanottu ”sotilasmusiikin ihme”, eli timanttinen lopputulos, vaikka lähtökohdat ajan suhteen näyttivät hieman synkemmiltä. En voisi porukastamme olla ylpeämpi ja tämän ylpeyden kanssani jakavat varmasti monet muutkin.

”Tämä porukka pystyy mihin vain.”

Tätä tekstiä kirjoittaessani kuuntelen pieniä palasia juuri käsillä olevasta Joulupop-kiertueesta ja valmistaudun taidemusiikin täyteiseen kertausharjoitukseen. Siinä missä aamut vähenevät, lisääntyvät työt ja sen myötä myös stressitasot, mutta lopputuloksesta en ole lainkaan huolissani, vaan totean päällikkömme Valtasalmen sanoin; ”Te pystytte mihin vain”. Näinhän se on. Tämä porukka pystyy mihin vain. ■

Kuvat:

Markus Veko, Joona Tentke, Leo Teodosin, Aatu Hokkanen, Adel Mekhane, Aaro Kangasniemi, Puolustusvoimat

Vähän kuin JVGn kappaleessa, Jytinän vuosikirjassa tutustutaan siihen, mistä 1/21 Varusmiessoittokuntalaiset tulevat ja ketä he oikein ovat.

"Mist sä tuut? , Mihin sä meet? , Kuka sä oot? , Mitä sä teet?"

MIST SÄ TUUT

Akaa, Amsterdam, Espoo, Hamina, Helsinki, Huittinen, Hämeenlinna, Iitti, Ikaalinen, Jalasjärvi, Janakkala, Joensuu, Jyväskylä, Kaarina, Kalajoki, Kangasala, Kaustinen, Kokemäki, Kontiolahti, Korso, Kotka, Kouvola, Kuhmoinen, Kuopio, Kuusankoski, Lahti, Mikkeli, Mäntsälä, Nokia, Nurmijärvi, Oulu, Pielavesi, Puotila, Raahe, Salo, Sipoo, Sippola, Sodankylä, Somerniemi, Suomussalmi, Tampere, Tornio, Turenki, Turku, Ulvila, Urjala, Vaasa, Äänekoski

Vuosikirja

Helsinki

Jousiorkesterin tähti jonka lomallelähtöpäivien ikuinen päänsärky oli kontrabasson kuljettaminen Parolasta Vantaalle. Tämä mies oli ylipäätään tuvan äänekkäin sille päälle sattuessaan, mutta erityisesti hänet muistetaan äänekkäistä röyhtäyksistään.

Turku

”Taiteilija”, ”mestari”, ”isä”. Lähes tasapainoinen vuoden turkulainen. Aaltosen pää vaihtaa jatkuvasti hiuksia huikeaan musiikilliseen tajuntaan ja elämän syvempään ymmärrykseen. Faijalta on jatkuvasti hukassa joko oma ego tai ykköshuilun stemmat.

Oulu

Yksikön leppoisimpiin persooniin kuuluva oululainen, josta ei kellään voi olla sanaakaan huonoa sanottavaa. Tämän uskomattoman fonistin murre on niin hunajaista, että hetkessä hän sai tartutettua sen muihinkin.

Korso

Kusti on fonisektion kirsikka kakun päällä, jolta löytyy myös tuvan nerokkaimmat teipistä tehdyt läppäritelineet yläpunkan pohjassa. Toinen kolmoskerroksen leffateatterin perustajista ja kenties yksikön suurimman kahvikupin omistaja? ”ainii*”

Turenki

Settirumpalinakin tunnettu koomisella presenssillä ja pyrkyröinnillään muita ilahduttanut kontenttikuningatar. Piti öisin kurnuttavaa ääntä ja vakuutti myös henkilökunnan pisaraääniefektillä.

Helsinki

Jumalaista skikkeböönää aamuasteikoista hämärään Iltaan soittava elämäntaiteilija. Sielultaan basisti, synkkinä hetkinä viulisti ja kokoaikainen sarkasmin suurkuluttaja.

Kotka

Koko soittokunnan söpöydellään hurmannut baritoniseireeni. Kurvasi varusmiesparkkiin Jaguarilla ja tuvan kuopuksena hyödynsi nuorta energiaansa viltin alla neuloen ja karkkipusseja tyhjentäen.

Tampere

Tämän vuoden soihdunkantaja. Pienestä koosta huolimatta hänen kehonsa kostuu 50% sipseistä. Terävä kaveri, joka kyseenalaistaa vertaistensa huumorintajua vaikka huumorintaso on sama muiden kanssa. Viestinnän bonkker.

Helsinki

Leppoisa ja mukava mies joka piristi mieltä tuvassa soittamalla kitaraansa iltaisin. Amatööri peluri Golf Battlessa, mutta ainut jolla puhelin pysyi kädessä koko ajan.

Tampere

Prikaatin lipevin supliikkimies. Saksalaisen kirjanpitäjän ulkokuorella varustettu uskomaton ajattelija Buddhan ja Elon Muskin väliltä. Intohimoinaan teen haistelu, teoreettinen fysiikka ja monenlaisten substanssien käpistely, tämä mies parantaa maailmaa yksi hymähdys kerrallaan.

Kaspian Gröndahl, Jousiorkesteri, Alttoviulu

Helsinki

Periksiantamaton mies, joka ylläpiti jonkinlaisen järjestyksen tuvassa yllä, kun sotilaallisuus piti lomia. Opetti tupalaisilleen tuplajuuston salat, josta he olivat ikuisesti kiitollisia.

Johan Gustafsson, Konsk, Saksofoni

Vaasa

”No for sure”, kyllä sotkureissu aina käy. Ruotsalainen, norjalainen vai vaasalainen, en muista mihin tämä mies kuuluikaan vai kenties kaikkiin näihin?

Veera Hakanpää, Konsk, Kapellimestariliina, Trumpetti

Kokemäki

Tuvan 1(1) ainoa ei-muropakettikorpraali, joka haki täydellistä ampuma-asentoa jopa unissaan. Tämä suorapuheinen letittäjä uhrasi satoja tunteja nuotiston mysteerien selvittämiseen, ansaiten koko Konskin arvostuksen.

Aatos Hakkarainen, Jousiorkesteri, Sello

Helsinki

Legendan maineen saavuttanut sellisti, joka löytyy joko punkastaan kreikkalaisen jumalattaren tavoin peittoon kääriytyneenä tai sairastuvasta. Aukkilaisten tetsatessa Haksu höhötteli ja rötväsi tyytyväisenä kotonaan.

Anna Maija Haltunen, Showband, Bändiliinia, Lauluu

Kuopio

Erittäin taitava ja sielukas äänenkäyttäjä, olipa kyseessä sitten keikka tai hyökkäysammunnat. Vahvasta luonteestaan huolimatta tuvan boomer ei saa aina valoja sammumaan ennen iltavahvaria.

Kasper Haltunen, Showband, Lyömäsoittimet

Helsinki

Tämä hemaisevan seksikäs pörröpää valloitti koko Suomen niin rudimenteillaan, kuin myös muhkeilla filleillään. Aluksi hiljaisesta ja ujosta rumpalista puhkesi varusmiespalveluksen aikana oikea tilannekomiikan maailmanmestari.

Alex Heikkilä, Showband, Bändiliinia, Trumpetti

Kalajoki

”Sult tippu toi” Ehkä yksikön tunnetuin härvääjä herättää huumorillaan poikkeuksetta sekä ihastusta että vihastusta. Töräyttelee trumpetistaan tulisia linjoja yhtä pelottomasti kuin mustaa huumoria suustaan.

Ilari Hietanen, Jousiorkesteri, Tapahtumatuotanto, Viulu

Sodankylä

Lapista etelään eksynyt lampaanlauhkea poromies. Tämä suorasanainen kofeiinimoottori inhoaa epäoikeudenmukaisuutta sekä nakkiduuneja. Ei satuttaisi kärpästäkään, vaikka voisi varmasti tappaa miehen paljain käsin.

Lotta Hirvilammi, Konsk, Äänenjohtaja, Huilu

Helsinki

Rankka kirjurin työ vaatii hyvät yöunet, tarvittaessa vaikka keskellä puolustusammuntoja. Tämän häpeilemättömän naisen paikantaa helposti tunnistettavasta naurustaan ja kauas erottuvista puputossuistaan.

Mikko Hirvonen, Jousiorkesteri, Viulu

Urjala

Tämän Urjalan herkkä taiteilijasielu palveli jousiorkesterin hienossa eliittijoukoissa ja suorastaan hurjasteli viulunsa kanssa. Jos tämä tyyppi avasi suunsa, kannatti valmistautua kuulemaan asioita, joiden et aikaisemmin tiennyt olevan mahdollisia.

Aatu Hokkanen, Ylestiira

Tampere

Mies, joka suoritti annetut tehtävät esimerkillisesti, mutta yksityisesti lähinnä heitti vitsiä koko järjestelmästä. Absurdin huumorin mestari, joka imitoinneillaan ja armeijan karnevalisoinnilla nosti koko soittokunnan tunnelmaa. Saattoi aamupäivisin tehtailla timanttisia somejulkaisuja ja juosta illemmalla maratonin.

Tanja Hopeahariu, Konsk, Äänenjohtaja, Huilu

Kangasala

Nuotistogobliini, joka kysyy kysymyksiä joihin muut eivät edes tienneet kaivanneensa vastausta. Kuin ihmeen kaupalla joutunut tekemään vain yhden hävärin, vaikka joka päivä jokin on hukassa.

Leo Huttunen, Konsk, Äänenjohtajalinja, Oboe

Helsinki

Pitkät kuumat suihkut pitävät tämän ilopillerin mielen virkeänä ja (oboen) röörit pinkeinä. Erittäin itseironinen ja -tietoinen oboisti, joka ei pelkää tehdä itsestään tai koko tilanteesta naurunalaista. Viiltävän rehellinen, mutta pohjimmiltaan enigmaattinen hahmo, jonka viaton hymy ei paljasta koko totuutta.

Sampsa Jokelainen, Konsk, Fagotti

Kuopio

Saapumiserän luottofagotisti ja syvällinen pohtija. Verkkaisesta luonteestaan huolimatta tämä mies on aina menossa mukana, oli kyse sitten lentopallosta tai alikersanttien hämmentämisestä korttitempuilla.

Kaustinen

Tämä DJ piti keikoilla hyvää huolta soittokunnan soundista. Kasarmilla koripallo ja korttipelit tempasivat tämänkin viilipytyn aina mukaansa. Piti Sipan aikaan portaat säihkyvinä pakoillessaan tupansa Pitbull-jameja. Pohjalainen persoona, joka ei pelännyt sanoa totuutta ääneen, vaikka pokeripöydässä bluffaisikin.

Rasmus Järvenpää, Tekniikka

Salo

Rehellinen ja reilu kaveri, joka ei peittele todellisia kantojaan. Tämä soittokunnan oma nallekarhu peittosi sotilaspainissa jopa vänrikin. Voimamiehestä löytyy kuitenkin myös pehmeä puoli sykähdyttävien runojen rustaajana.

Okko Kaasinen, Konsk, Trumpetti

Miro Kananen, Bändilinja, Basso

Kotka

Kaartin vahvistus jonka varusteet olivat aina kaikkialla muualla paitsi kaapissa. Voitti Kuivalaisen lvl Call of Dutyssa. Pelaa pleikkaria sujuvasti niin tuvassa, päivystäjän pöydällä kuin keikalla takahuoneessa. Tekee punkan joka aamu (kaappiinsa).

Aaro Kangasniemi, Viestintälinja

Turku

Tämä soittokunnan kuopus ei varmasti jätä ketään kylmäksi. Hänen läsnäolonsa tuntee jokaisella aistilla. Loputon inspiraation ja sisällön kehto kasarmilla. Vaikka elämässään on usein vaikeaa, suhtautuu hän elämään myönteisesti: ”ei muuta kun slap booty ja matka jatkuu”.

Jalasjärvi

Tämä yksikön esikoinen oli todennäköisesti paikalla kun yksikön perustukset valettiin. Soittokunnan virallinen kenttäparturi, joka rientää apuun, kun Kuivalainen uhkaa ajaa varusmiehet kaljuiksi.

Niko Kangasniemi, Konsk, Äänenjohtajalinja, Lyömäsoittimet

Pielavesi

Itsejulistautunut veijari, joka hallitsee sanallisen sivaltamisen taidon. Taitaa pelien taktiset ulottuvuudet kortinpeluusta League of Legendsiin ja lentopalloon. Hoitaa omat vastuunsa kunnolla, mutta osaa rötvätä aina kun tilanne sen sallii.

Ossi Katainen, Konsk, Äänenjohtajalinja, Trumpetti

Aku Keinonen, Viihdeband, Bändilinja, Laulu

Hämeenlinna

Yksikön kultapoika, joka on osoittanut olevansa lahjakas niin laulussa kuin kitaran soitossa. Esiintymisen ulkopuolella Aku viettää suuren osan ajasta suurten päätösten edessä kuten mitä ostaisi sotkusta.

Santeri Kirjavainen, Showband, Äänenjohtajalinja, Pasuuna

Kuopio

Kirjavainen tunnetaan yksikössä niin timanttisena pasunistina kuin ahkerana sipsipussien tyhjentäjänäkin. Meidän sopivan kiero savolaisemme ottaa rohkeasti vastuun yhteisistä asioistamme ja on etenkin metsässä hyvin varusteltu mies. Vuodeosastolla ja metsässä aikansa tetsattuaan hän oivalsi yöllä teltassa jotain elämästä: ”Tiesittekö, että seisomapoterot on kiellettyjä veksissä”.

Kuopio

Tomera ja toimelias trumpetisti, mutta sisimmässään luonnollinen tetsaaja, joka pisti a-kaudella kersantitkin solmuun karismallaan. Tämä tunnollinen taistelija olisi halunnut jatkaa metsässä rämpimistä iltavapaillakin.

Matias Koivisto, Konsk, Trumpetti

Akaa

Kuulemma ainoa Rakuuna, joka hajosi AUKissa, kuten jo Lappeenrannassa ennustettiin. Omaa varsin tiukan otteen rumpusetin soittoon ja aivan hyvä soittamaan myös Totoa!

Antton Koski, Bändilinja, Lyömäsoittimet

Akseli Koskiheimo, Kuski

Hämeenlinna

Soittokunnan kärsivällinen kuski, joka käytti kaikki lomapäivänsä ennen palveluksen päättymistä. Omaa lehmänhermot, jotka joutuvat usein koetukselle Sisun rikkoutuessa. ”Täällä on muitakin ajoluvallisia...”

Tommi Kuisma, Showband, Bändiliinia, Basso

Oulu

Tämän yksikön särmimmän punkan tekevän sotilaan terävät kivääritaidon liikkeet jättävät kenet vain sanattomaksi, jopa ylikersantti Rautasuon. ”Huomenta sinä ihanuus” on yleinen lausahdus, jota Kuisma käyttää joka aamu herättämään omia tupatovereitaan.

Mäntsälä

Mäntsälän kitaravirtuoosi, joka uskaltaa pistää itsensä liikoon tilanteessa kuin tilanteessa. Juontokeikat, joulupukiksi pukeutuminen, raskaan musiikin soittaminen ja laulaminen samaan aikaan, kaikki onnistuu.

Akseli Laiho, Viihdeband, Bändiliinia, Kitara

Kuhmoinen

Luiha, Laihi, Leihu, vai mikä se nyt taas oli? Mies jonka nimeä kukaan skappari ei muistanut. Tämä Kuhmoisten skutsista ponnistava hanuristi on humpassa voittamaton.

Elias Liehu, Bändiliinia, Harmonikka

Aliisa Lihavainen, Konsk, Äänenjohtaliinia, Klarinetti

Hämeenlinna

”Lihis”, on sympaattisen maanläheinen ja suloinen haaveilija, joka on hämmästyttävän kiinnostunut PV:n kierrätysohjelmasta. Yksikön ”fresh” elovena, joka osaa ottaa aikaa itselleen, myös minuuteilla.

Ilmari Liikkanen, Teknikka, Tapahtumatuotanto

Hamina

Kylmänrauhallinen monitorimiksaaja ja dLiven asiantuntija. Tämä erittäin ammattiylpeä monitorimies huhujen mukaan omistaa yhden Suomen vanhimmista ja ruosteisimmista Volvoista, jolla ylpeästi hoitaa koko tekniikalle lomakyydit.

Salo

Joonas Linna, tuo aamuherätyksien paha vihollinen. Linna ei yksikön muutoista piitannut vaan pysyi aina uskollisena omalle tuvalleen ja melkein tavaramerkiksi nousseelle yläpunkalleen koko vuoden. Tämän ahkeran sotilaan voi löytää melkein sadan prosentin varmuudella myöhäiskatselusta käsiohjelmia tekemässä.

Joonas Linna, Jousiorkesteri, Viestintäliinia

Jyväskylä

Soittokunnan Adonis, joka huolehtii sinunkin henkilökohtaisesta hygieniasta. Kylpymestari ei ota palvelustaan liian vakavasti ja heittikin yhden megakiertueen keikan jälkeen kivet kenraalin kanssa. Tämän itsevarman yksilön kompastuskiviksi koituvat aikamääreet ja aikaiset herätykset.

Nuutti Loikkanen, Konsk, Äänenjohtaliinia, Oboe

Onni Mattila, Konsk, Tuuba

Jalasjärvi

Tämä tuubasektion kahdesta karhusta toinen pääsi sisään instrumentilla, jolla ei edes hakenut sinne. Tästä huolimatta hän oli Konserttisoittokunnan tukipilari ja lempeä ihminen kaikkia kohtaan. Hänet tunnettiin myös loistavista hierontataidoistaan.

Miro Matero, Jousiorkesteri, Viulu

Suomussalmi

Matero - hahmo, jolta ei loppunut juttu ikinä kesken. Tämä mestarikulinaristi antoi hyviä ruuanlaiton vinkkejä ja auttoi jopa kersantti Jokilampea maukkaan kakun leipomisessa.

Helsinki

Suurin todennäköisyys mistä Mattilan löytää iltavapailla on yksikön yläkerrassa tuhoamassa tupakavereitaan änärissä tai väsäämästä biittejä punkaltaan. Tätä tuubasektion toista karhua on epävirallisesti nimitetty yksikön kovimmaksi änäripelaajaksi. Mies kuin veistos.

Aapeli Mattila, Konsk, Äänenjohtaliinia, Tuuba

Espoo

Kapteeni Mikko ”Upseeritason vi***us” Mattila tuli Kaartin bändistä. Usein toistuva dialogi ryhmässä: ”Mattila!” ”Jes!” ”Ei vaan se toinen”. AUKin neljästä kitaristista viides. ”Bing chilling.”

Mikko Mattila, Bändiliinia, Kitara

Adel Mekhane, Viestintä

Puotila

Vaikka suoritti palveluksen aseettomana, oli hän yksikön kovin hirvenmetsästäjä. Uudet ideat ja visiot eivät tuntuneet loppuvan tältä soturista, mikä näkyi muun muassa hänen ohjaamassa videoprojektissa ”Veteraanin iltahuuto”.

Wiljami Miettunen, Joustorkesteri, Viulu

Korso

Osoitti omaa multitalenttiaan monesti vuoden aikana, aina viulun soittamisesta laulamiseen asti. Tämän soturin iltavillinauru kaikui koko yksikössä niin vapailla kuin palveluksen aikana. Tätä kultakurkkua ei turhaan palkittu vuoden soittokuntalaisena.

Somerniemi

Viljami Morander oli palveluksen aikana Suomen paras haitarivirtuoosi ja vapaa-ajalla yksikön kovin frisbeegolfaaja. Oli se sitten haitarin tai lehmänkellon soittaminen, hänen räväkäs lavaesiintyminen ei jättänyt ketään kylmäksi.

Viljami Morander, Viihdeband, Harmonikka

Kouvola

Kapteeni Myllerin liikeradat olivat aivan omaa luokkaansa niin rumpua läiskiessä kuin sipalepperiä pyöräyttäessä. Ujon ulkokuoren alta paljastuikin palveluksen aikana todellinen romantikko ja mestarijoraaja.

Saku Myller, Konsk Bändilinja, Lyömäsoittimet

Alex Mäkinen, Tekniikka, Tapahtumatuotanto

Helsinki

Tämän suomenruotsalaisen ilopillerin aivot käyvät kaksinkertaisella nopeudella muihin verrattuna. Tekniikan kultakorva, mikä myös kuului hänen miksauksissaan. Huhujen mukaan suoritti onnistuneesti herra kersantin järjestämän venäläisen uimakoulun.

Matti Mäkinen, Showband, Koskettimet

Jyväskylä

”P***a-Matti. Valtavan lihasmassan alta paljastui herkkä rakastaja. Niinkin herkkä, että välillä aamupalalle lähdettäessä meinasi tulla itku. Tuvassa Mäkisen vocoderista soi usein eräs legendaarinen Taffelin mainoslause. Mäkinen on yksikön salihirmu, vapaa-ottelija ja kävelevä lihasmöykky.

Raahe

Mändö toi joukkoomme häpeilemätöntä Raahe-energiaa. Päiväsaikaan saatoit löytää hänet ratin äärestä tai kiroilemasta jos hommat eivät toimineet. Öisin hän lauloi unissaan iskelmää tai toimi tehokkaana asiakaspalvelijana. Mänttäri kaipasi toisinaan soittohommista takaisin metsään tetsaamaan ja nuotion ääreen fiilistelemään.

Maija Mänttäri, Viihdeband, Bändilinja, Laulu

Turku

Suomenruotsalainen fonisti, joka osaa soittaa mitä kummallisimpia instrumentteja. Rento ja hauska kaveri, joka tunnetaan todella hyvin hänen ”lay back” puhetyylistä.

Karl Määttälä, Konsk Saksofoni

Saku Nikkanen, Viihdeband, Koskettimet

Salo

Lyömätön kiipparisti, verbaalisesti erittäin lahjakas ja yksikön paras väittelijä. Oli sitten kyse politiikasta tai sotkun sotkuostoksien hinnoittelusta, Saku osasi aina löytää oikenalaisia sanoja ja pistää jokaista henkilöä miettimään syvemmin asioita.

Tuukka Nissilä, Konsk, Kapellimestarilinja, Klarinetti

Vaasa

Tuukka ”Haluaako joku vielä lisää mehua?” Nissilä. Yksikön parhaan ryhdin sekä notkeimpien klarinettisoolojen omaavan taistelijan järkkymättömän NATO-levon taakse kätkeytyy synkkä salaisuus: Hän ei oikeasti ole suomenruotsalainen!

Lahti

Tämä puolen vuoden mies on vapaa-ajalla yksikön kiistaton sipamestari ja työaikana ammattimainen rötvääjä, joka rientää apuun tilanteessa kuin tilanteessa. Nukkuu tuvassa väärin päin.

Leevi Niukkanen, Kirjuri, Yksikön yökkösparivystäjä

Mikkeli

Tämä runoseppä on unohtumaton, omintakeinen ja värikäs persoona, joka ei taatusti jätä ketään kylmäksi. Monitaitoinen showmies muistetaan varsin hyvin hänen härskistä huumorintajusta, sekä ihanista aamuisista kahviryhmän ääniviesteistä.

Roope Nykänen, Viihdeband, Laulu

Janakkala

Ihailtavan vaatimaton taistelija ja lahjakas kiipparisti, jonka kaappi oli aina teksikunnossa. Yksi harvoista taistelijoista, jotka vapaaehtoisesti heräsivät muita aikaisemmin tekemmään aamutoimia.

Amsterdam

Suomalais-hollantilainen viulisti, joka sulatti meidän kaikkien sydämiä pienillä äidinkielen kömmähdyksillään. Papa Paananen oli myös yksi soittokunnan särmimmistä taistelijoista, johon pystyi aina luottamaan asiassa kuin asiassa.
”Taas meni lahteen!”

Hamina

Omaa Haminan vikkelimmät näpit. Rumpaleiden pioneeri; kehittänyt mm. Rapujuhlat ja Kuubalaiset kaksoset -tekniikat. ”On tekijöitä, ja sitten on tekijöitä.” -J. Nykänen

Sippola

Tapsa on yksikön lintuekspertti, freejazz-guru ja tupatovereidensa mukaan paras setä ikinä. Luonto on lähellä tämän ihmisen sydäntä ja hän osaa nauttia elämän pienistä asioista.

Alajärvi

Luukas “Peris” Peräsalon käsissä kaikki rikkinäiset asiat korjautuvat kuin itsestään. Myös casejen muokkaaminen ja valmistaminen onnistuu tältä maanviljelijältä muitta mutkitta. Omaa loistavan pohjanmaalaisen huumorintajun.

Oulu

Toimitusjohtaja Pitkänen. Pitkän linjan ammattimies, joka johdattaa vankalla osaamisellaan koko Tekniikkatiimin onnistuneita keikkoja kohti! Pitkänen on valomiesstatuksestaan huolimatta joskus jopa äänelle avuksi. Tunnetaan myös Herra Majurina.

Sipoo

Sulatti megakiertueella lavapresenssillään yleisön sydämet. Soittokunnan ja koko Etelä-Suomen komein poppari.

Iitti

Alttoviulistin epäilyttäviin intohimoihin ja ylpeyden aiheisiin kuuluu kartat, kaupunkisuunnittelu ja Lidlin kanta-asiakkuus. Opiskelee Aallossa rakennettua ympäristöä ja muistaa myös mainita sen. Epäironisesti käyttää sanaa ”bängeri” klassisista kappaleista.

Nokia

Tunnetaan myös tuvan 10 isänä. Taivaisiin ulottuva ja rakastettu pitkä mies skulaa lyömäsoittimet bigband-soitosta herkkään klassiseen tunnelmointiin. Aamuisin tuvan ainoat elon merkit ovat Raitsikan liikeradat.
Saattaa liittyä erääseen Jytinän tarinaan AUKin metsistä.

Tampere

”Runtu-Rissanen” laittaa piccolon solmuun ja tekee punkkansa ennen kuin tupakaverit ovat ehtineet sängystä ylös. Särmän ulkokuoren sisällä piilee Marimekko-fani, joka kyykkäilee niin salilla kuin marjametsässä.

Joensuu

”Rummugoombascht”
Tämän trumpettisoturin etenemistä ei estä mikään muu kuin aamuiset bussimatkat ja rakot jaloissa. Lempeä köriläämme hurmaa hersyvällä naurullaan ja fysiikan lakeja uhmaavilla kalastustarinoillaan.

Helsinki

Kornoa vihaava ja rakastava suorapuheinen Itä-Helsinkiläinen. Gonahtaneen ulkokuoren alta kuitenkin pilkistää tuvan särmin soturi, joka suoritti alokaskauden ammunnat yhdessä päivässä.

Huittinen

Korkean heviäänen omaava, sudokuja iltaisin rustaava seniori oli muuten hieman levottoman tuvan II järjen ääni. Hillitty ulkokuori murtui kuitenkin miltei aina tuvan kiihkeiden MarioKart-turnausten aikana.

Oulu

Oulun vilinää Pasilaan paennut Parolannummen hurmuri, jonka keikkahymy on vertaansa vailla. Tämä kaikkien bändiläisten suurlähettiläs laittaa grooven asentoon genrestä riippumatta. Yksikön fiksuin mies, mutta samalla myös ensimmäinen, joka käskettäessä söisi hiekkaa.

Äänekoski

Yksikön oma Gunther. Tämä rento mutta työntekoa arvostava Äänekosken prinssi on vääpeli Kauppilan hengenheimolainen. Reiska pistää karismallaan ja ainutlaatuisella huumorintajullaan jopa totisemman ihmisen nauramaan. Päihitti suklaisen vääpelimme änärissä.

Imatra

Imatran Pietu osasi toisinaan hämmästyttää nippelitiedollaan, mutta seuraavassa hetkessä saattoi olla tietämätön muun muassa asepalveluksen kestosta. Tartutti tupakavereihinsa hersyvän naurunsa lisäksi useita lentäviä lausahduksia.

Heinola

Suutarinen, ”Suti”, on bosslady ja ylpeästi boomer. AUK 2 -kurssin aikana hän löysi kahvin, eikä Sutin päivä nykyään käynnisty ilman sitä. Vaikka hän onkin yksikön lyhyimmästä päästä, tämä ilopilleri ei jää keneltäkään huomaamatta.

Kuusankoski

Tamlander muisti aina huomauttaa epäkohdista, mutta vältti ylirasitustilaan joutumista tehokkaasti. Otti kuitenkin tarvittaessa haltuun myös haastavamman homman tilanteessa kuin tilanteessa. Vaikka olikin tuvan ränttääjä, omasi silti yhden yksikön vallottavimmista hymyistä.

Tampere

Esikunnan myyrä joka trollasi tupalaisia ensimmäisestä päivästä asti ja uskoi vahvasti jarru-teoriaan. Tunnetaan salaisen AtroRUK-koulutusohjelman kehittäjänä. Tämä laajan kissameemikokoelman omaava valomies osasi myös kehrätä häiritsevän hyvin.

Helsinki

Joni ”Maestro” Taskinen. Rapusläbäreissä hiihtävä pasuunataiteilija ei ole turhaan lempinimeänsä ansainnut. Nimikkovessan omaava taiteilija viettää aamupäivänsä leivoksia kahvin kera nauttiessa. Illan tullen hänen härskiltä huumoriltaan ei säästy edes kantahenkilökunta.

Jyväskylä

Tämä Suomen räppipääkaupungissa asuva kikkarapää oli valmis kikkailemaan varusvarastolla saadakseen haltuunsa mitä minttisimpiä artifakteja. Tente laittoi potreteillaan PVVMSK:n stock-kuvakansiot uusiksi. Piilomaestro. ”Mikä leffa tänää?”*

Nurmijärvi

Teukka on syy Viestinnän bonkstickin luomiseen, kiitos hänen erittäin härskin huumorintajun. Tämä Photoshopin velho herättää villeimmätkin meemi-ideat henkiin ja onkin tehnyt suurimman osan 1/21 meemeistä.

Ulvila

Paavo ”Titsu” Tiittanen taistelee urhoollisesti kaikkia nakkihommia vastaan sekä kilpailee rötväyksen raskaassa sarjassa. Ankaran rötinän lisäksi tämä mallettitaiteilija on hurmannut meidät kaikki vankalla osaamisellaan ja upeilla basaritulkinnoillaan.

Helsinki

Erno ”Pappa” Toikka tunnetaan myös musiikkimaailman Mr. Worldwidena. Tuntee jokaisen suomalaisen soittajan nimeltä ja kuuntelee enemmän klasaria kuin koko muu soittokunta yhteensä. Herkän taiteilijasielun tuskaa ymmärtävät vain hänen käyrätorvensa läppien pehmusteet.

Aleksandr Toronen, Viestinta, Viestipäällikö

Salo

El Toro kerää nakkihommia yhtä hyvin kuin rynnäkkökiväärі hiekkaa. Legendat kertovat, että hän on vääpeli Kuivalaisen poika. Tätä miestä voi kuvailla vain kahdella sanalla: särmä ja herrasmies.

Alexandre Usoskin, Konsk, Bariton/torvi

Oulu

Kiltteydessä kastettu lahjakas datanomi ja intohimoinen valokuvaaja, joka piti monia hyviä elokuvailtoja koko soittokunnalle. Tämä veijari nosti tuvan ryhmähenkeä pitämällä yhteisiä Jackbox -pelituokioita sotkuherkkujen kera.

Aaro Vanninen, Konsk, Pasuuna

Kontiolahti

Mr. Materiaalivastuu. Tällä tulevalla arkkitehdillä oli yhdeksän t-paitaa ja kahdet bokserit ensimmäisen varusvaihdon jälkeen. Yksi asia jota Vanninen ei pysty kadottamaan on hänen motivaationsa kehitykseen. Tämä pasunisti pyrki aina tekemään kaiken parhaansa mukaan, vaikkei TST-kypärä aina meinannutkaan pysyä päässä. ”Sinulla on väärin.”

Mikke Vari, Viihdeband, Basso

Lahti

Varin kaltaista ihmistä on vaikea löytää muualta, sillä hänen energia, maneeri ja huumorintaju ovat omaa luokkaansa. Oli keskustelun aihe mikä tahansa, Vari keksii asiaan oman näkökulmansa tai vitsin, joka aiheuttaa niin voimakkaat naurureaktiot että päivystäjän pöytä täyttyy veksilapuista.”Mä soitan vaan bassoo.” ja ”Voi v***u mulla on släbärit.”

Tyko Vaskivuori, Showband, Koskettimet

Helsinki

Uskaltaa kokeilla uusia asioita ja esittää uusia näkökulmia, ja usein nämä asiat myös vievät koko yksikön toimintaa eteenpäin. Tyko tarvitseekin aamuisin ylimääräistä aikaa, sillä herätyksen soidessa hänellä on vielä ideointi kesken. Tuvan lempeä isänalle, soittokunnan kiipparivelho, jazz-musiikin ihmelapsi, Parolan Jacob Collier ja tuvan suuri boheemi filosofi.

Markus Veko, Viestinta

Vantaa

9kk-mies, mutta henkisesti AUKhonortestomörkö. Vangitsi valloittavia ruutuja kamerallaan läpi palveluksen. Oli valmis auttamaan aina paikan tullessa. Kirjoitti varmaan puolet Jytinästä.

Tuomas Vestola, Konsk

Lahti

Autosotajumala Bestola hoitaa nakin kuin nakin kyselemättä, eikä vaadi palkkioksi edes kiitosta. Tämän autokomppanian priimuksen voi löytää usein hoitamassa hänelle uskottuja tehtäviä ajoneuvojen parissa, tai pitämässä huolta toimintakyvystään omassa punkassaan.

Konsta Virtanen, Konsk, Tapahtumatuotanto, Trumpetti

Ikaalinen

Yksikön sheriffi, joka on harvemmin tuvassa paikalla, öisinkään. Laittoi allergioillaan muken mankeliin varsin isosti. Ikaalisista (mistä?) kotoisin oleva pieni vihainen mies, joka mehässä ollessaan tetsaa kuin pieni eläin Panteran soidessa päässään. Gonatrumpetisti ja teknikko henkeen ja vereen. Lyhyt. ”Onks Kananen ja Mattila hereillä?”

Lenni Vuorensyrjä, Viihdeband, Bandiliinja, Lyömäsoittimet

Kuopio

Sanavalmis perkkaspesialisti ja grooverumpali, joka ei palveluksen viimeisilläkään viikoilla muistanut ruokailuaikoja. Tuvan vanha pieru, jolla on kuitenkin jokseenkin nuori sielu. Kuopion lahja rumputaiteelle ja vääpeli Kauppilan armoton mankeloija. ”SIIS MITÄ???”

Juho Wainio, Showband, Bandiliinja, Kitara

Helsinki

Mies joka laittoi PV:n mankeliin heti palvelukseen astuttuaan. Ikiliikkuva tuvan 13 härväri, jonka viihdearvo on lähes yhtä korkealla kuin soittotaito. Yksikön sydämellisesti myhäilevä lakimies. Hempeydestään huolimatta Juho tarjoilee kepillään alati rouheaa tykitystä. Modulaarisen TST-jakkaran patentoija, jonka päivittäisen härväämisen määrä on vakio. Tilasi kasarmille didgeridoon. ”Mmh.”

Kokoonpanot

Bändit, mafiat tai chonskit, yhtä tärkeitä kaikki! Varusmiessoittokuntaan on tänä vuonna mahtunut jos jonkin näköistä ja oloista iloista ryhmää, ja haluammekin avata teille näitä hieman lisää.

Mitä oikein tapahtuu salaperäisessä tekniikan varastossa?

Ja tekeekö se viestintä siis oikeasti töitä muumiluolassaan?

Iljettävät popparit

Showband lähti keikkavuoteen kunnianhimoisesti ja heitti vanhat bilestandardit romukoppaan sovittaen tilalle liudan yllättäviäkin hittikappaleita. Vaikutteita haettiin useista suunnista - ryhmästä löytyi yhdistävää rakkautta muun muassa helliin neosoul-rytmeihin, villiin bilehiphoppiin ja rouheaan hevisoundiin.

Ainoaksi livekeikaksi kuitenkin lopulta jäi omille varusmiehille soitettu legendaarinen vappusetti Korsholmassa. Vaikka e-kauden teemaksi muodostuivatkin alati muuttuvat tai epäselvät suunnitelmat, päästiin niiden puitteissa silti timanttisiin lopputuloksiin. Vuoden myötä vahvistunut yhteishenki opetti odottamaan pettymystä, ja nauramaan sen edessä.

Yhteinen matka oli silti hieno, ja huhujen mukaan ensi vuoden saapumiserän lähtiessä Kanadaan tämä upea nuorten huippumuusikoiden ryhmä pääsisi esittelemään luomuksiaan ensi vuonna Kesäkiertue-kertaukseen - ehkäpä tulette kuulemaan 1/21 Showbandistä vielä...

Jorkesteri

Soittokunnan kenties hienostunein kokoonpano; nämä konserttilavojen keikarit taitoivat niin klassisen repertuaarin kuin viihdemusiikin, ja sellonkin pyörittely sujui varsin mallikkaasti. Vaikka jousituksista sai välillä vääntää, sujui yhteissoittomme useimmiten sopusointuisesti.

Saapumiserän 1/21 jousiorkesteri oli kirjava joukko, joka koostui hyvin erinäköisistä muusikoista. Mukaan mahtui ulkomailta Suomeen eksyneitä ammattiopiskelijoita, satunnaisesti treenaamiseen väsähtäviä harrastajia ja kaikkea näiden väliltä.

Yläluokan kotoisassa harjoitusmiljöössä oli tunnelma aina kohdillaan, ja tauot kuluivat nopeasti nojatuolissa löhötessä. Lempeä johtajamme yliluutnantti Suutarinen sai aina viimeisetkin musikaaliset mehut puristettua jousiorkesterin soittajista vaikka kiertueväsymys olisikin painanut jo päälle.

Chonski

Konserttisoittokunta, eli tuttavallisemmin Konsk on perinteinen puhallinorkesteri ja Varusmiessoittokunnan suurin kokoonpano. Saapumiserän 1/21 konserttisoittokunnassa soitti vakituisesti 34 soturia, paraatikatselmuksiin ja ohimarsseihin orkesteria vahvistettiin vielä neljällä bändipuhaltajalla ja rumpurivillä.

Vaikka vuoden aikana peruttiinkin enemmän keikkoja, kuin mitä pääsimme soittamaan, olivat toteutuneet keikkamme silti monipuolisia, soitimme mm. oman prikaatimme komentajan vaihtoparaatissa, Satakunnan lennoston kotiuttamisjuhlassa sekä Seinäjoella kansanmusiikkifestivaaleilla.

Konserttisoittokunta karaistui myös toimimaan erilaisissa ääriolosuhteissa. Paraatikatselmuksia on soitettu niin lumisateessa kuin helteessä ja keikalle on myös lähdetty ilman kunnollista aamupalaa. Kaikista vastoinkäymisistä selvisimme kuitenkin kapellimestarimme, musylil. Sojakan pettämättömällä stop whining -asenteella.

Konserttisoittokunnan kunniamarssi on itseoikeutetusti J. Fucikin *Florentiner March*, dynamiikalla one more louder.

Muumit

Viestintätiimi, Varusmiessoittokunnan julkisivusta vastaava huoltokomppaniamme; tältä sisäpiireissä mediamuumeiksi nimitetyltä joukolta hoituu näppärästi haastavammatkin hommat aina käsiohjelman taitosta keikkafiilistely-videon kasaamiseen. Osa löysi nopeasti tiensä kamerakaapille, sekä yksikön kahvinkeittopisteelle, kun taas toiset ottivat alkuvuodesta hankitut tuliterät PC:t kovaan editointikäyttöön. Myös projektien luovalle käsikirjoittamiselle ja some-tekstien kynäilylle löytyi heti eteviä osaajia.

Monnarin muumimaailmassa eli Viestinnän ikiomassa toimistossa tunnelma on aina ihan kirjaimellisestikin katossa. Suuri osa arkipäiväisestä työstä tehdään tässä suojaisessa luolassa varsin äänettömästi ja huomaamattomasti, minkä takia yleinen ihmettelynaihe yksikössä onkin, että tekeekö se viestintä täällä edes mitään.

Vaikka sisältöä tuotetaankin kovalla työmoraalilla välillä yötä myöten, tohtivat eliittiviestijät vaihtaa välillä maastohousut pikkumustiin ja harjoittaa intensiivistä rötväystäkin... Myös Toronen.

El staff Technico Grupo

Varusmiessoittokunnan tekniikan ryhmää luonnehditaan usein yksikön peruspilariksi. Kaikki toiminta pohjautuu tekniikkaan ja antiikin Rooman aikaisen sanonnan mukaan "kaikki tiet johtavat tekniikan varastoon" Varaston toiminta näyttää tavan kansalaiselle mustalta magialta. Ammattislangi lentelee ilmassa, ja erilaiset tietokoneet ja miksauspöydät tuottavat lämpöä. Oikeasti toiminta on kuitenkin hyvin organisoitua. Jokaisella teknikolla on oma tärkeä tehtävänsä tässä organisaatiossa. Teknikoiden välinen kommunikointi on avain onnistumiseen.

Perinteiselle soittokunnan rivisoittajalle tulee usein yllätyksenä tekniikan työn määrä. Soittajat ovat nimittäin tottuneet normaaliin päivärytmiin, jossa päivän palvelus loppuu ennen päivällistä. Teknikoille kuitenkin "päivän palvelusaika" tarkoittaa aikaväliä 08.00-00.00. Perus teknikko kuluttaakin vaarallisen määrän kofeiinia päivittäin. Perinteinen kajahdus kuuluukin yleensä tunnin välein, kun Liikkanen kuuluttaa, että "nyt ois sitä kahvetta" Ja siihenhän meikäpoika vastaa, että "nonnih".

Yksikön 24/7 asiakaspalvelupiste

Teknikon tehtäviin kuuluu myös jokapäiväinen asiakaspalvelu. Tekniikan varastosta on muotoutunut yksikön yleinen asiakaspalvelupiste vuoden aikana. Huolia ja murheita tulevat esittämään niin varusmiehet kuin henkilökuntakin. Yleensä toiveet ja tarpeet liittyvät tekniikkaan, mutta välillä toimimme myös esimerkiksi terapeutteina tai löytötavaratoimistona.

Juho Wainio: "Missä Mattila on?"

Tommi Kuisma: "Mä lainaan nää mikit."

Saku Myller: "Mie tulin vaan tänne istuu ja kuuntelee ni saan vähän taukoo tost rumpuhommast."

Maija Mänttäri: "Mikä näist kaapelinkäärintätavoista on oikee?"

Henry Perälä: "Voittekste rakentaa noist casejen jämistä semmoset polku-urut huomiseks. Saatas sellast purplee sinne lavalle. Yeah rokkenroll!"

Humppamafia

1/21 saapumiserän viihdebändi koostui alan nousevistä tähdistä. Intohimo ja tekeminen saivat nuoret tarttumaan haasteisiin. Edes tiukat aikataulut ja päivittäinen harjoitusrytmi eivät saaneet yhteishenkeä nujerrettua.

Viihdebändi ei tyytynyt perinteiseen humppaan, vaan lähti rikkomaan tanssiorkesterin stigmaa, ottamalla ohjelmistoon groovaavia, mahtavilla sovituksilla varustettuja kappaleita, jotka menivät jalan alle. Ei *Metsäkukkia*, vaan *Sledgehammer*.

Jäsenten moninainen musiikkimaku ja kiintymykset muokkasivat monien maailmaa. Välillä fiilisteltiin bändin kanssa Kirkaa, vanhoja klassikoita, ja välillä taas Jacob Collieria, uuden sukupolven mestareita.

1/21 viihdebändi omasi halun viihdyttää, palvella yleisöä ja tehdä mahdottamalta tuntuvasta totta. Vaikka yhtenä yhtyeenä ei viihdebändin tämänkertainen taival vallitsevasta tilanteesta johtuen kerännytkään sitä suurinta keikkamäärän pottia, panostettiin laatuun täydellä teholla. Ja voi pojat, siinä onnistuttiin!

Humppaa lapuista, jeejee. Se, on rock n roll hyvät ihmiset!

Runturyhmä

Varusmiessoittokunnan rumpuryhmä on varmasti yksikön kovaäänisin kokoonpano. Koostuimme tänä vuonna kahdeksasta soittajasta, joista yhden kotiutuessa saimme vahvistuksen Rakuunoista. Aamuisten (niin kellonajaltaan kuin ehkä luonteeltaankin) yhteistreenien ansiosta hitsaannuimme hyvin yhteen, ja treeneissä riitti aina juttu tauoilla. Niiden ansiosta pääsimme myös yleensä ensimmäisten joukossa syömään, mutta silti porukka jaksoi kysellä vielä 9kk harjoittelun jälkeen, että mitä rumpaleilla on aamulla.

Ensimmäinen saluuttikeikkamme tuli melko yllättäen, koska VMP-jaksotus oli muuttanut normaalia harjoitteluaikataulua. Nuotit saatuamme olimme samalla viikolla vasta lyöneet harjoituspädiä ensimmäisiä kertoja, ja tästä alkanut armoton treeni jatkui myös lomilla. Toinen asia, mikä piti saada kuntoon ensimmäiselle keikalle, oli perinteinen naruviritteisten marssirumpujen viritys. Niiden parissa on vietetty aikaa ja kalvoja on kiristelty (hampaiden lisäksi) pitkin vuotta. Pariin kertaan pääsimme vaihtamaan myös rumpujen kalvot. Viimeisimmät, juuri AUKin alussa vaihdetut kalvot toivottavasti kestävät seuraavillekin vuosille, ainakin todella mahtavilta ne kuulostavat! AUKissa olemme päässeet viihdyttämään yleisöä striimin välityksellä saluuttipajassa, jossa opetimme itse tekemämme saluutin yleisölle. Youtubessa tuotoksemme toivottavasti viihdyttävät ja opettavat vielä pitkään!

VAPPU

Teksti: Lotta Hirvilammi
Kuvat: Aleksandr Toronen

Persoonallisen ykköstuvan perinteisiin oli kuulunut alkuvuoden ajan erilaisten juhlapäivien ja merkkihetkien viettäminen tuvalle ominaisella tavalla – isosti. Pääsiäisen munajahti, kansallisen veteraanipäivän mutakakkubileet ja naistenpäivän tanssihetki olivat vain pintaraapaisua siitä, mitä toukokuun ensimmäisen viikonlopun rientojen oli tarkoitus pitää sisällään. Vappuhenkeä oli jo edellisestä viikosta asti tarmokkaasti nostatettu.

Kuitenkin vain pari päivää ennen H-hetkeä, vappuaattoa, naiset kokivat suuren järkytyksen – yksi tuvan kuudesta taistelijasta, jääk. "Ana" Anttila, oli lomillaan altistunut koronavirukselle. Tilanne oli epätoivoinen, eikä sitä voinut uskoa todeksi. Eihän juhlia voisi järjestää ilman tuvan jokaisen jäsenen läsnäoloa! Mitä tehdä edellisiltä lomilta yksikköön tuoduille serpentiineille ja ilmapalloille, kun koko juhlat olivat peruuntua?

Vaipuminen syvään epätoivoon oli lähellä. Pian jollain tuvan jäsenistä kuitenkin välähti päässä. Jos Anttilaa ei saada naisten tukikohtaan vappujuhlaa viettämään, täytyisi juhlat viedä hänen luokseen. Sana lähti kiirimään ja ajatus sairastuvan, Anttilan spesiaalin eristyskolon ikkunan alla järjestetyistä vappujuhlista kehittymään.

Perjantai-iltana päivällisen jälkeen yksikössä alkoi käydä kuhina – kuin pienet muurahaiset varusmiehet kantoivat tupien pöytiä ja jäkkejä sekä muuta rekvisiittaa sisältä yksiköstä ulos tulevalle juhlapaikalle. Tuoreet munkit oli haettu sotkusta ja kylmä sima nostettu jääkaapista odottamaan janoisia sankareita. Ihmisiä alkoi kerääntymään pihalle aurinkoiseen kevätiltaan, ja pian jo yli-oppilaslakkipäiset ja serpentiinein koristellut soittajat hakeutuivat tuttuun orkesterimuotoon – käyntiin pärähti tämän vuoden Konskin kunniamarssinakin tunnettu *Florentiner Marsch*.

Letkajenkkaa yksikön pihan ympäri, vappumarsseja, oman komentajamme jääk. Tammisen puhe, tanssirinki, sekä vaskikvintetti Kultaiset kiksit – ilta eteni riehakkaasti, eikä naurua tai tanssia puuttunut. Huhujen mukaan juhlien riemu oli kuulunut jopa Hämeenlinnaan asti, tai ainakin Pioneerikomppaniaan. Vierailemaan saapui myös yksi alokaskauden alikersanteista, ja tietenkin ikkunasta kurkkien mukana oli illan päätähti Ana.

Loppu hyvin, kaikki hyvin! Juhlakansan silmistä paistanut vilpitön ilo ja ilmassa leijaillut hersyvä onni sai naiset nukahtamaan illalla väsyneinä, mutta onnellisina – pienen tuvan illanistujaisista oli paisunut koko yksikön yhteinen vappurieha, joka jäi varmasti jokaiselle mieleen ikimuistoisena iltana. ■

Lintukorneri

Kaikki 114 vuoden aikana havaittua lintulajia!

Teksti: Eetu Paljakka
Kuvat: Matti Mäkinen

Lintujen tarkkailu on aina kuulunut jokaiseen päivääni, jos vain ulkona satun liikkumaan. Niinpä myös armeijavuotena tuli sivusilmällä katseltua, mitä kaikkea palvelusaikana voikaan havaita. Ensimmäiseltä palveluspäivältä tammikuun alusta kirjasin ylös jo kuusi lajia: naakka, sinitiainen, varis, urpiainen, harakka ja hippiäinen. Prikaatin sisältä löytyi muutamakin lintujen ruokintapiste, joita en tosin ehtinyt erityisemmin alokasjakson kiireiltä seurailemaan. Alkuvuoden harvinaisin lintulaji oli ampuhaukka, harvinainen talvehtija, joka lensi eräänä kauniina helmikuun päivänä yksikön pihan yli. Hätilän metsäleireillä havaitsin odotetusti metsälajistoa, kuten töyhtö- ja hömötiaisia sekä kanahaukan. Myös merikotka lensi eräänä kauniina talvipäivänä ampumaradan yli.

Kevät koitti maaliskuussa, kun Parolannummen ampumaradan yllä kaartelivat harmaalokit. Kuun lopussa havaittua mm. palveluskevään ensimmäiset räkättirastaat, kiurut ja sepelkyyhkyt. Tyypillisiä ajankohdan lajeja, kevään ensi lähettiläitä. Huhtikuun barettimarssin aikaan töyhtöhyypät, kiurut ja rastaat olivat saapuneet sankoin joukoin maastoon. Katinalan pelloilta löytyi noin tonnin hanhipotti, joista valtaosa oli tundrahanhia.

Toukokuisen jääkäriharjoituksen unohtumattomia hetkiä olivat leiripaikan lähistöllä huhuillut viirupöllö ja öisen poterohälytyksen aikana kuullut yömuuttavat mustalinnut ja tundrahanhet. Etenkin mustalintuparvi oli hyvä havainto sisämaasta, yleensä laji muuttaa Suomenlahden poikki toukokuun puolivälin tienoilla sankoin joukoin kohti pesimäalueita Pohjois-Venäjällä.

Kesän konserttimatkoilla tuli useinkin vilkuiltua maisemia bussin ikkunasta. Noilta matkoilta tuli havaittua useitakin lajeja, jotka olisivat prikaatin ympäristössä jääneet havaitsematta. Mainittakoon vaikkapa Suonenjoella eräällä erämaajärvellä uiskennellut kuikka ja Loimaalla keskellä peltoja kierrellyt sinisuohaukkakoiras. Useilta Helsingin matkoilta sain lajilistalle myös joitain merilajeja, kuten meriharakan, merimetson ja selkälokin.

Vuoden kohokohta lintujen parissa sattui yllättäen heinäkuulle, kesän hiljaisimpaan lintukuukauteen, keskelle koronakaranteenijaksoa. Yksikön pihalta löytynyt tervapääskyn vielä lentokyvytön poikanen pääsi ”kotihoitoon” minun ja korpraali Nissilän luokse. Pääsky oli pudonnut pesästä räystään alta, eikä olisi omin voimin selvinnyt hengissä enää pitkään. Toivoksi ristitty pääsky vietti luonani viisi päivää Marlin mehukeittolaatikossa jauheliharuokinnalla. Tuona aikana lintu tuntui kasvavan jo aika paljon, ja se vaikutti lopussa paljon terveemmältä kuin löydettäessä. Lopulta karanteenin päätyttyä yliluutnantti Suutarinen vei linnun Heinolan lintutarhaan, jossa se sai ammattimaista jatkohoitoa ja taisi päästä onnellisesti hengissä luontoon. Toivo toi mukanaan paljon iloa ja piristystä soittokunnan karanteenin keskelle.

Aliupseerikurssin metsäleirien yhteydessä syys-lokakuussa havaitsin erikoisen käheästi ja lujaa huudelleen lehtopöllön ja muutamankin reviiriään kuuluttaneen pyyn. Varusmiesaikamme kaikkien aikojen viimeinen metsäleiripäivä 8.10. päättyi komeasti kahden teeren ylilentoon. ■

Tammikuu
Sinitiainen
Naakka
Varis
Urpiainen
Harakka
Hippiäinen
Korppi
Kesykyyhky
Talitiainen
Puukiipijä
Pyrstötiainen
Viherpeippo
Palokärki
Käpytikka
Helmikuu
Varpushaukka
Ampuhaukka
Kanahaukka
Töyhtötiainen
Punatulkku
Varpunen
Kuusitiainen
Merikotka
Harmaapäätikka
Sinisorsa
Maaliskuu
Harmaalokki
Keltasirkku
Fasaani
Tikli
Mustarastas
Laulujoutsen
Tilhi
Räkättirastas
Huhtikuu
Kiuru
Sepelkyyhky
Pyy
Naurulokki
Metsähanhi
Töyhtöhyyppä
Telkkä
Peippo
Pikkuvarpunen
Kalalokki
Hemppo
Kottarainen
Kurki
Tundrahanhi
Ruskosuohaukka
Uuttukyyhky
Punakylkirastas
Niittykirvinen
Selkälokki
Västäräkki
Vihervarpunen
Laulurastas
Punarinta
Rautiainen
Hömötiainen
Isokoskelo
Kalatiira
Silkkiuikku
Kuovi
Toukokuu
Kulorastas
Metsäkirvinen
Sirittäjä
Tiltaltti
Tuulihaukka
Käki
Haarapääsky
Närhi
Kuikka
Lehtokurppa
Viirupöllö
Kirjosieppo
Metsäviklo
Hernekerttu
Pajulintu
Käenpiika
Pensastasku
Rantasipi
Mustapääkerttu
Leppälintu
Harmaasieppo
Mustalintu
Taivaanvuohi
Peukaloinen
Pensaskerttu
Pajusirkku
Tervapääsky
Haapana
Törmäpääsky
Lehtokerttu
Kesäkuu
Hiirihaukka
Valkoposkihanhi
Räystäspääsky
Kultarinta
Punavarpunen
Heinäkuu
Pikkukäpylintu
Elokuu
Liro
Meriharakka
Merihanhi
Merimetso
Harmaahaikara
Keltavästäräkki
Mehiläishaukka
Valkoviklo
Sääksi
Kuikka
Sinisuohaukka
Nuolihaukka
Syyskuu
Järripeippo
Lehtopöllö
Isolepinkäinen
Kanadanhanhi
Lokakuu
Teeri

Lollingers

Teksti: Pauliina Anttila
Kuvat & Grafiikka: Markus Veko

Alokaskauden tupa yksi - tuo kummallisten huudahdusten lähde ja alakerran seesteisen hiljaisuuden rikkoja. Tuohon syrjäiseen, pieneen tupaan on sijoitettu kuusi jopa hämmästyttävän hyvin toistensa kanssa viihtyvää naista. Neljän viikon gineksillä ei tietenkään aina se toisen naama kiinnosta ja turhista asioista väännetään rasittavan paljon, mutta silti säännöllisesti on tapana ihmetellä miten onkaan näin hyvä tuuri oman tuvan kanssa käynyt. Tunnelma tuvassa on usein kotoisan kaoottinen, paitsi silloin kun tehdään töitä. Öisinkään ei saa olla rauhassa, kun osa puhuu tai hakee unissaan ampuma-asentoa ja toiset kurnuttavat.

Tuvan 1 (myöhemmin tuvan 11) soturit ovat luoneet saapumiseränsä - ellei koko soittokuntahistorian - suurimman someilmiön, josta varmasti jokainen tämän vuoden taistelija tietää. Instagramissa @lollingers-tiliä ylläpitävät huumorin asiantuntijat luovat palvelustovereilleen viihdyttävää sisältöä, jolta kukaan ei ole yksikössä voinut välttyä. Mutta miten tuo valtavan suosion saanut Instagram-tili on saanut alkunsa ja miksi?

No, ainahan me olemme olleet hauskoja. Olisi julmaa pimittää sitä, vaikka moni siitä pääsee ihan livenäkin nauttimaan. Kaikki sai alkunsa eräänä kauniina huhtikuun päivänä, kun Konsk oli taas ollut liikaa töissä ja tauolla naureskelimme silloisten jääk. Hirvilammin sekä jääk. Attilan kanssa jollekin epäilemättä erittäin viihdyttävälle jutulle. Tuolloin taisi syntyä mm. termit lollata, lollottaa ja lollaus. Joku meistä totesi, että tuvassa pitäisi olla 24/7 piilokamera, koska viiltävät kommenttimme ja ylipäätään hauskuutemme ei tavoita tarpeeksi laajaa yleisöä. Sitten joku heitti, että tehdäänkö ig-tili, mihin voidaan suoltaa kaikki tämä laatusisältö. Sitten syntyi Lollingers.

Läpällä se tehtiin ja tarkoituksena oli laittaa sinne vahingossa tai tahallaan syntyneitä kuvia/videoita, mutta lopulta fanikunta kasvoi niin suureksi, että ig-storyn puolelle alkoi tulla perinteistä, mutta itsemme näköistä my day -sisältöä. Tai niin perinteistä kuin olosuhteet nyt sallivat. Luovuutemme vain kasvoi tilin maineen kiiriessä pitkin yksikköä (ja jopa

LOL LOL LOL

soittokunnan vanhoja reserviläisiä), ja kesän aikana lanseerasimme Perjantaipuolustajasta sekä Sunnuntaisoittajasta inspiroituneena Lauantailollaaja -sarjan. Vuorovaikutus uskollisten faniemme kanssa on muutenkin aktiivista, ja seuraajien toiveet ja kommentit otetaan aina ilomielin vastaan. Erityiskiitos jo kotiutuneille 1/21 varusmiehille, jotka edelleen jaksatte meitä fanittaa!

Fanit ovat varmasti huolissaan siitä, mitä Lollingersille tapahtuu kotiutumisen jälkeen. No, samanlaista laatuviihdettä emme tietysti voi luvata, koska onhan Varusmiessoittokunta ympäristönä aivan ainutlaatuinen, ja usein videoillamme näkyykin The Lollingersin lisäksi muita lähes yhtä valloittavia soittokuntapersoonia. Suurin osa tilin sisällöstä onkin pitkälti yleistä, arkista härväämistä, ja ihan samaa ei valitettavasti pysty reservi meille antamaan. Tupa 1/11 tulee kuitenkin varmasti pitämään yhtä, ja niin kauan kuin on tupalaisia ympärillä, on myös Lollingers. Kyllä me sitä kontsaa siis reservissäkin teille tarjoillaan!

Kun ikävä iskee ja alat miettimään että mihinkäs se 2021 oikein hurahti, apua saat selailemalla Lollingersia. Voit palata muistelemaan megakiertuetta, ihmetellä kesän karanteenin psykoottisia tunnelmia 11 minuutin karanteeniliven parissa, tai ihan vain ihailla lukuisia, rakkaudella Teille tehtyjä julkaisuja. Ikävään voi tuoda helpotusta myös tunne siitä, kuinka onneksi ei enää tuota häröilyä tarvitse katsella päivästä toiseen. Mutta me ainakin tulemme ikävöimään tätä kaikkea. Ei siis hätää - vaikka sisällön tuottaminen jäisikin vähäiseksi, tulee Lollingers-tili säilymään meitä kaikkia varten eräänlaisena PVVMSK 1/21 -historiikkina. ■

Rakkaudella,
Lollingers/lollot/lollarit <3

LOL LOL

Ette ehkä usko, mutta...

yksikkömme kiistaton lintumestari ei kertaakaan koko palveluksensa aikana joutunut poterovartioon.

aina silloin tällöin vääpeli Kauppila kehuu rumpuryhmää.

yhtenä iltana kolme taistelijaa söivät kolme kilogrammaa perunasalaattia kahdessakymmenessä minuutissa.

eräs nohevahko 9kk palvellut sellisti vietti vähemmän päiviä palveluksessa kuin puolen vuoden mies.

yksikön gunther ja vääpeli Suomalainen kilpailivat yläluokassa änärimestaruudesta.

riehakkaan vappuillan jälkeen yksi jääkäri kuljetettiin ahkiolla ambulanssiin. Iltapalan haku olikin villeintä koko illassa.

naapuriyksikön reserviläiset tulivat pyytämään yksityisesitystä yksikön portailla palkkiota vastaan. Ja mehän lauloimme.

eräs taistelija ei AUKin metsien aikana tehnyt yhtäkään kipinävuoroa.

”A___i”
Sivu 39, Vihje: Korso

Sana, tai lausahdus, jonka alkuperä on pienehkö mysteeri.

Voi tarkoittaa oikeastaan mitä vaan, milloin vaan. Toimii hyvin tervehdyksenä lomilta palatessa tai heittona oikeastaan ihan mihin väliin tahansa. Heittoon vastataan tavanomaisesti samaisella sanalla. ”A*i!” ”A***i.”**

”M___ l___a t___ä?”
Sivu 45, Vihje: Tente

Heitto, joka liittyy lähinnä kahden taistelijan perustamaan yksikön leffaklubiin.

Yläkertaan rakennettiin järeällä äänentoistolla varustettu perustajajäsenten mukaan ristitty leffateatteri, jossa katsottiinkin E-kauden loppupuolella päivittäin elokuvia. Lähinnä piirrettyjä. Lauseesta tulikin pieni vitsi klubin keskuudessa kun megakiertue painoi päälle. ”Huomenna on herätys 6.30, mut
m*** l***a t***ä?”

”O__ m____ä m____aa!”
Sivu 5, Vihje: Pääkirjoitus

Huudahdus, joka juontaa juurensa eräälle harjoitusmarssille.

Taistelijoiden trio alkoi marssilla viljellä kyseistä sananpartta aina sopivissa väleissä. Vaikka KVKK ja reppu painoivat harteita, ei hymy kadonnut taistelijoiden huulilta, koska ”o** m****ä m****aa!”

”T___ m__i L_____n.”
Sivu 63

Lausahdus, jolla voi kuvata mitä tahansa tilannetta jossa jokin menee pieleen.

Lähti liikkeelle eräästä kielellisestä kömmähdyksestä Sunnuntaisoittajan kuvauksissa. Sanonta ei mennytkään aivan näin, mutta tämä vaihtoehto onkin varsin hyvä! ”Ajettiin 60 km väärään suuntaan, t*** m**i L*****n!”

Lentäviä lausahduksia ja hyviä meemejä on syntynyt tänäkin vuonna soittokunnassa.

Etsi Jytinästä tämän vuoden lausahduksia ja täytä puuttuvat kirjaimet! Tunnistat insidejutut *-merkistä.

Etsi tämän vuoden inside-jutut!

Finale

Päätepysäkki

"Tunnit kuluvat
Vuorokaudet valuvat hanasta
En haluaisi päästää näistä hetkistä
Ihanista

Tunteista täyttävistä
Sydämen pakahduttavasta
Yhtenäisyydestä
Eufoorisesta olosta

Tahdo en löytää itseäni huomenna
Oman onnen kolosta
Pimeästä talosta
Jonka virta on ehtynyt
Onnen ylläpitämä lamppu sammunut

Pitkään olen näitä portaita talsinut
Nyt viimeiset tanssini tämän orkesterin kanssa
Yhdessä tanssinut

Muistot valaisevat
Kotipolkuni oven

Jättäen sydämeeni pikkuruisen loven."

-Roope Nykänen

Place like no other

Teksti: Markus Veko

Kauniit ja kesäiset palveluspäivät Parolannummen laella taittuivat usein illan sarastukseen kuin sormia napsauttamalla. Aika meni nopeasti, mutta kotiutuminen tuntui tuolloin vielä hyvin etäiseltä. Ei sitä tullut mietittyä oikeastaan ollenkaan. Hyvät hommat hyvässä porukassa veivät mennessään, eikä aamuja laskettu.

Megakiertueen jälkeen koittaneella lomalla ajatus reserviin siirtymisestä kuitenkin konkretisoitui toden teolla, kun lomareppuun olikin pakattava myös siviilikamppeet tuota niin kaukaiselta tuntunutta kotiutumispäivää varten. Kun yksikössä sitten tajusi nauttivansa viimeisistä yhteisistä palveluspäivistä ystävien seurassa, alkoivat ajatukset täyttyä suurella haikeudella.

Itse kotiutumispäivä oli valtava tunteiden vuoristorata: naurua, pitkiä halauksia ja haikeuden kyyneleitä. Pohjimmiltaan fiilis oli todella tyhjä ja ontto: yksi jakso elämässä oli tullut päätökseen. Kun päällikkömme mus.ylil. Valtasalmi oli määrännyt meidät kotiutuvat reserviin ja halasimme aliupseerikurssilaisia hyvästiksi yksikön pihalla, tuli kyyneleet silmiin varmasti lähes jokaisella. Hetki oli heittämällä elämäni haikeimpia, se oli kuin olisi jättänyt taakse oman rakkaan perheen ja muuttanut itse kauemmas pois. Onneksi taustalla kuitenkin helpotti ajatus siitä, että porttien ulkopuolella nähdään taas. Mitä ikinä tulevaisuus tuokaan tullessaan, toivon todella, että monet palvelustovereistani ovat hyviä ja läheisiä ystäviäni vielä vuosikymmenten päästä.

Varusmiessoittokunnassa palveleminen oli todella hieno ja kunniakas asia. Sininen baretti päässä kulkiessa olin ylpeä saadessani jatkaa soittokunnan maineikasta perinnettä ja olla osa huikeaa porukkaamme. Siitä huolimatta muskarihonorin täysi merkitys avautui minulle kokonaisuudessaan vasta reserviin siirryttyäni. Nyt kun yksikössä vallinnut tiivis ja mukaansatempaava energia sekä tuvista käytävälle alati kantautunut naurunremakka ovat enää vahvoja muistiin piirtyneitä jälkiä, on entistä syvemmin kirkastunut se, miten uskomattoman hienoon yhteisöön onkaan ollut etuoikeus kuulua. Vuoden aikana kokemamme suuret ylä- ja alamäet hitsasivat meistä todella tiiviin ryhmän, kuin suuren perheen. Muistan kersantti Piirosen joskus haltioituneena letkauttaneen ”eihän tällästä oo missään”. Itse lisäisin perään vielä sanan ”muualla”.

Ystävien ohella inttiajalta haikeudella muistelen ehdottomasti niitä pieniä ja ohikiitäviä arjen hetkiä. Sotilaskodista haettujen pizzojen nautiskeluja porukalla illansuussa, kahvinhuuruisia viestinnän aamupalavereja toimistolla, rentouttavia kitarajameja yksikön rappukäytävässä ja pakettiauto-sipoja pesuhallilla. Hymy tulee joka kerta kasvoille, kun näitä yhteisiä kokemuksia muistelee. Varusmiessoittokunta oli upea ja uniikki palveluspaikka täynnä upeita ihmisiä, ja muistot sieltä tulevat säilymään mielessäni lopun elämääni. Kultainen kotiyksikkö on place like no other.

Ei enää kauaakaan, kun aliupseerikurssilaisetkin joutuvat samalla haikeudella heittämään sille hyvästit ja sinne asettuu uusi joukko tulevia sotilassoittajia. Toivottavasti he pitävät #muskarihonoria yllä samalla innolla kuin me. ♥

Toimitus kiittää ja kuittaa!

Päätoimittaja:
Joona Tentke

Graafinen ilme ja taitto:
Joona Tentke
Markus Veko

Tekstit:
Lotta Hirvilammi

Kansi:
Joona Tentke

Vastaava päätoimittaja:
Tuomas Puranen

Kuvat:
Puolustusvoimat

Oikoluku:
Lotta Hirvilammi
Eetu Paljakka
Markus Veko

Tilaaja:
Puolustusvoimien varusmiessoittokunta

Paino:
Punamusta

Taas meni Lahteen.

varusmiessoittokunta.fi